

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena



Kapitola XVII



~Jako válčící andělé se hvězdy ponořily za západní obzor, zatímco jiné vystoupily a pronásledovali je z opačného směru. Mezi nimi se rozprostírala celá souhvězdí Posvátné titánské formace se vznášely nad černým nebem a pod Orionovým mečem hvězd vládl noční obloze osamělý pár mávajících křídel. Na oceánu větru se Lazarus vznášel mezi nebem a zemí, letěl vysoko nad francouzskou krajinou a hnal se vpřed, vzhůru a hluboko do soumraku.

Rozlehlá a neustále se měnící tvář světa se pod ním vytrvale valila s mnoha lesy, poli, kopci, údolím, potoky a řekami. A zatímco se kolem něj řítilo celé Stvoření, jeho východní migrace nikdy nezakolísala. Ani jeho věrné odhodlání – přivést mnicha a splnit slavnostní slib zemana dávno minulému knězi.

Přesto obloha už jeho postup nevívala, protože tenká červená linie nadcházejícího úsvitu se jasně rýsovala na východním obzoru. Lazarus se snesl z nebes, než zahlédl orientační bod, který hledal. V dálce se údolím korun stromů vinula široká a klikatá černá stuha – byla to zjevně řeka Loira,

zatímco z mnoha map opatství shromažďoval jeho podobu a nejbližší polohu. Schoval se do srdce říčního údolí a ostřeloval jeho lesní koruny. Nad řekou a kolem lesa prudce stočil a klesl ještě níž, než se dostal přímo nad její rozbouřenou hladinu. A v hlubokém stínu údolí, Lazarus sledoval černou tepnu směrem k Leónskému zálivu.

V křídlech cítil nový chlad z chladného vzduchu, který obklopoval říční údolí. Vlhký vzduch byl silně zamořen bažinatým zápachem: mísící se pachy rozkládajícího se plevele, hnijícího dřeva, stojatých kaluží bahna, hub a mrtvých, ale znovu navlhčených ryb svědčily o nedávném dešti. Lazarus se držel východního břehu řeky a hledal dosažitelné útočiště před přicházejícím sluncem. Bažinaté břehy však nebyly nic víc než dvojice erodovaných ramen, na kterých převislé stromy soupeřily o místo. Mnohé z nich stály bez života a nakláněly se, zatímco jiné vykazovaly obnažené kořeny, které se rozpínaly jako roztažené nohy a nabízely mezi nimi jen rozmočené zvířecí nory. S úsvitem a bez zjevného útočiště zrychlil krok.

Lazarus se ohnal za ohyb řeky a zaměřil se na přítok na jejím západním břehu. Úzká žíla se odbočovala od řeky Loiry, oděná do tmy a téměř zastřená závěsem spleťtých houští. Prudce se otočil a překročil řeka se prodírala podrostem a vinula se vzhůru bahnitou žílou, uhýbala pokrouceným větvím a spadlým kmenům. Pod ní se stojatá voda potoka stala černým zrcadlem a připomínkou - dokonce měřičem času. V její tváři spatřil odlitou siluetu korun stromů, jejichž ramena se temně rozpínala proti rostoucí rudé záři odrazu nebes. Ztrácel čas; věděl, že slunce je neúprosné; a s ponurým odhodláním a kamenným odhodláním se Lazarus tlačil stále hlouběji do stygské pustiny.

Úzká vodní plocha se vinula divočinou jako sukovitá větev stromu, jejíž břehy byly zdeformované a zmatené s dalšími přilehlými a klikatými potoky lemovanými plevelem zátoky a mechem porostlé dutiny. Ještě hlouběji se břehy měnily v nížiny, jejichž terén byl tak důkladně zasypan ve všech směrech, že po něm nezůstala žádná viditelná stopa vodní cesta - vypadalo to, jako by les vyrůstal z tabule černého skla. Lazara skutečně hluboce znepokojovalo smrtící světlo úsvitu a jeho stejně účinný, vodní odraz. Byl zcela přiskřípnutý mezi světlem a tmou, letěl v lese hustě zarůstajícím větvemi a vznášel se nad vodou.

neurčité hloubky. Šel však po klikaté cestě, kde stromy ne
růst a doufat, že se bude držet skutečného toku potoka.

Vpřed se prodíral zatopeným odlehlým lesem, stromy se kolem něj řítily jako
zkroucené a chvějící se černé zdi. Konečně obloha a voda hořely karmínovým
odstínem a dohromady vypadaly jako protichůdné oceány krve. Chlad mu už
dávno opustil křídla a tvář mu teď hořela, jako by byla vystavena horkému
větru. Lazarus přimhouřil oči, rozhlédl se do dálky a spatřil to, v co doufal –
potok se začal nově definovat, zvedal svá bahnitá ramena z vody. Ještě dále se
zvedal ze svého kdysi vodního hrobu, vzpřímil se a s větším stupněm ostrosti
ukazoval, že jeho tělo je širší, rovnější a rozhodnější. Jak zatopené nížiny
ustupovaly, bývalá bahnitá žíla se proměňovala v rokli – v potok – a pak v řeku ,
která zatlačovala linii lesa zpět. Tmavý porost bažinných stromů ustupoval za řady
vysoké a svěšené říční trávy a v trávě se vztyčené stonky tyčily ještě výše, jejichž
vrcholky k nebi nabízely oteklé šedé chocholy . Letěl dál a držel se přímého a
úzkého kurzu nad srdcem vodní cesty.

A pak se objevil na severním břehu řeky jako zdánlivý dar z nebes, který se
náhle objevil v zorném poli. Lazarus ho minul, ale přesto nad vodou obletěl
široký kruh, než se zabořil do plevele promočené hráze. Unaveně složil
křídla, opřel se o paty, zavřel oči před hořící oblohou a lapal po dechu, aby
se ještě hlouběji nadechl. Pak se uklonil a opřel si ruce o kolena, těžce se
nadechl, zatímco mu z nosu kapaly kapky potu.

Obrátil svou pozornost k břehu řeky a našel potrhanou rybářskou síť, která částečně plavala, zbytek
ponořený v bahně bahnitého břehu. Ve vodě , uvězněný pod sítí, Lazarus zahlédl zdánlivou hlavu malé
holčičky. S otevřenými ústy na něj prázdně zírala ospalýma očima. A jako tisíc drobných červů vlnících se v
unisono se její rozevláté vlasy pohybovaly ve vlnách , celkově splývaly jako surrealistické ztvárnění
animace z jinak nehybné části těla. Přesto si s ním jen hrála – byla to propadlá hlava rozbité panenky.

Nedaleko, na břehu porostlém křovím, si všiml zbytků zchátralého člunu, jehož
vodou promáčené a odlomené prkna ležely naplocho na břehu.

a částečně skryté pod blátem a plevelem. Lazarus se postavil a přistoupil blíž, aby našel stopu kaluží, které vypadaly jako otisky těžkých mužských bot. Jeho oči je sledovaly cestou ulehleho plevele a směrem prkenné dveře, které stály u rohového průčelí masivní kamenné budovy. Navzdory čerstvým stopám se oblast jevila opuštěnou. Stavba byla porostlá živými popínavými rostlinami a dychtivými stromky; a ve svém malebném vzhledu mohla budova vypadat jako oběť hladového lesa, který by byl pomalu a zcela pohlcen. Přesto její tvář nebyla zcela pohlcena. Podél horních okrajů vnějších zdí vyčnívaly z popraskané, ale jinak stabilní skořápky dvě řady shnilých trámů. Pod rovnoběžnými řadami vyčnívajících trámů obdélníkové změny barvy naznačovaly dřívější existenci oken, která byla nyní utěsněna novějšími kameny. Navzdory svému neudržovanému stavu se Lazarovi budova jevila jako požehnaná svatyně před denním světlem. Pohlédl na rudou oblohu, prohlédl si stopy a přemýšlel, jak by nejlépe vysvětlil, proč se křesťanský létající muž musí skrývat před Božím dobrým denním světlem.

„Hallow, tam uvnitř?“ zavolal Lazarus a opatrně se přiblížil k plevelu. zaklepal na dveře. „Mohl bych s vámi promluvit?“ Nastražil uši a poslouchal zvuky uvnitř. „Mohl byste být tady?“ Neslyšel nic, kromě stálého bzučení cvrčků v okolních houštích a vzdáleného šplouchání snad vyplašené želvy. Lazarus přitiskl ruku na dveře, pootevřel je a nahlas se zeptal: „Někdo?“ Zvnitřku utekl spěšně prchající pavouk a proběhl kolem něj. Proklouzl kolem dveří a vstoupil do naprosto černého interiéru. „Hallow, tady uvnitř?“

Lazar se okamžitě vypořádával ze dveří s rukou přes ústa a dusil se snad tím nejstrašnějším a nejodpornějším zápachem v celém Stvoření. Spěchal, prchal plevelem, zatímco se mu rýpaly dávivé řeči, až se zvracel. Pak se otočil, stále kašlaje, a znovu si prohlížel dveře. Z otevřených úst budovy se k němu vyvalila horda much. Dohromady mu kroužily kolem hlavy jako surreálná a éterická forma hučící svatozáře. Lazar plácl...

na ně. Podíval se na východ, nahlížel skrz úzkou dutinu cypřišů a spatřil první paprsky světla dopadající na horní části lesního korunního stromu. Proti proudu neviděl žádné jiné útočiště – jen bahnité břehy a převislé houštiny. Neustálé pálení na kůži bylo až příliš silné, připomínka úsvitu. Otočil se k provokativním a pootevřeným dveřím budovy, které jako by vydechovaly

pravidelný, žluklý dech, snad srovnatelný se zapáchajícím sípáním umírajícího psa. Svrástil čelo, zaklonil ramena, zhluboka se nadechl a vrátil se do budovy. Lazarus zavřel dveře, když ho pohltil zápach a tma.

S rukou přes nos a zády k zavřeným dveřím stál nehybně a na okamžik nechal žáky, aby sesunuli vrstvy tmy a rozpoznali vnitřní stránky prostoru - kamennou podlahu; něco jako stůl; další stůl; další dveře.

Oči mu slzely ze zápachu, který mohl zahalit okolí ještě hustěji než tma, a zápach mu pátil oči jako výfuk z pekelného komína. Nepřerušované zvuky praskání a hučení naplňovaly prostor.

budova. Otřel si oči a znovu zaostřil zrak na zamračenou podlahu a stěny, jejichž povrch se ve tmě zdál být vířivý. Nebyly to jeho vodnaté oči, které jim dodávaly zdánlivý vlnící se pohyb; jejich tváře se skutečně pohybovaly - zaplavené vířícími muchami a vlnami švábů, které je téměř pohltily .

V zdánlivě vroucí tmě se stále více rýsovaly rysy budovy . Lazarus nad hlavou zahlédl řady prohnutých dřevěných trámů. Dohromady mohly připomínat rozlehlý a dutý hrudní koš zavěšený pod ještě vyšším stropem. Všudypřítomně z nich viselo množství lan a řetězů, jejichž konce byly ozdobeny směsicí kovových háčků a ostnů. Na mnoha z nich visely mrtvé ryby - stočené, ploché a suché. A nad všemi jimi si na rozbitých očích hrál snad milion much.

Lazarus vykročil do středu rybářského domu a rozhrnoval nízko visící řetězy , které v jeho závěsu rachotily. Zastavil se u obdélníkového dřevěného stolu, který tvořil samostatný ostrov uprostřed ohrady. Celý povrch hrubého zařízení byl poskvrněn hlubokými lineárními vtisky a nepravidelnými překrývajícími se drážkami, jako by byl vystaven opakovaným úderům a švihům řezných čepelí. Přešel prstem po jeho zašpiněném a důlkovitém povrchu, než znovu prozkoumal stěny budovy.

Na nich si všiml řady držáků na pochodně, podobných těm, které si pamatoval z katakomb opatství. Otočil se zpět ke vchodu a vedle něj a u zdi uviděl vysoký kbelík. V něm stály obrácené dřevěné pochodně. Vedle vysokého

Vědro bylo menší, zakryté vědro - pravděpodobně olejová alembika na doplňování paliva do pochodní.

Otočil se a nahlédl do nejtemnějších částí budovy, díval se přes stočené rybí těla směrem k zadní zdi. Celou její délku pokrýval dlouhý pracovní stůl. Horní strana stolu ležela posetá nástroji na stahování kůže, ztvrdlými rybími hlavami a hrudkami soli. Pod stolem a na podlaze uviděl hromady úhledně složeného oblečení - většinou rób a šatů, pokryté krysím trusem. Vrchní oděvy vypadaly nedávno složené; nicméně dále a nejbližší k...

Na podlaze oděvy vykazovaly známky vážného rozkladu. Vedle hromad látek se na spodní straně pracovního stolu lemovala řada úhledně srovnaných bot. Některé byly nové, jiné staré a další otrhané, vypadaly, jako by do nich hlodající hlodavci prokousali díry. Přesto ležely v přísném uspořádání spolu se zbytkem bot a oblečení. Mohlo se to zdát neskutečné - ba až strašidelné. Přesto možná to, co Lazarovi na spodní straně stolu připadalo nejpodivnější, bylo to, že mezi jeho nohama viděl extrémní stupně uspořádanosti a rozkladu, které sdílely tentýž prostor.

Lazarus si smetl mouchy z obličeje, suchým zhluboka se zvrátil a odhodil pracovní stůl. Přesto se nemohl zbavit zatuchlého vzduchu kolem sebe tak snadno, jako jeho zápachu. byl z takového druhu, který leptal kůži a dusil dech, a mohl snadno dráždit krk každého člověka, až se obrátil naruby. Prohledal zbytek ohrady, přesvědčený, že ten hrozný zápach nevycházel ze sušených ryb, ale možná z vlhký a děsivější zdroj. Jeho oči sledovaly proud much na jihu stěnu a směrem k vysokým roztřepeným dveřím s tlustou kovovou západkou. Nastražil uši a poslouchal pravidelné hučení, které se zpoza nich ozývalo. Pak sklopil zrak k prahové škvíře a uviděl spoustu hmyzu, jak přilétá a odlétává jako včely z rušného úlu. Lazarus naklonil hlavu a zamyslel se nad zdrojem, který kazil vzduch, zkazil to zpoza zjizvených dveří.

Zvědavost ho bodla, i když se mu v mysli ozývala vzpomínka na velitelský hlas Ivana, který ho varoval před zakázaným tunelem Benion a říkal: „Nikdy, tenhle, Lazare. Můžeš se volně pohybovat po všech katakombách, kromě těchto - nikdy,“ „Tento.“ Nicméně možná nahá pravda Zvědavosti spočívala v její schopnosti vyvolat pokušení natolik, aby podnítila touhy stejně divoké, jako ty v jakémkoli zvířecím srdci. Navíc, která bestie byla schopna následovat chladnou disciplínu svéhlavosti

nevědomost, dokonce i ignorovat záchvaty její palčivé zvědavosti? Lazarus prošel cinkajícími řetězy a zamířil k vysokým dveřím, když se za ním zavřelo moře komárů a papírových ryb. Otevřel vysoké dveře a doširoka je otevřel.

Bum! Žum! Žum-žum-žum! Lazar uskočil stranou a zasyčel na hlavu, která se vykutálela a kutálela se po kamenných dlaždicích. Náhle za ní z otevřených dveří vylétl mrak hmyzu s řevem, stoupal do trámů jako milion malých exoskeletálních andělů, vypuštěných napospas osudu. Ženina hlava se nehybně kymácela a zírala na Lazara mléčnými očima, z krku se larvy sypaly do krémové hromady. Lazar se otočil a zavřel oči, jako by mu to mohlo pomoci osvobodit smysly a zabránit tomu, aby se ta hrůzná událost vryla do paměti. Přesto, jako každá minulá událost, kterou si dokázal tak živě vybavit, bylo příliš pozdě, protože jeho obrazově dokonalá vzpomínka byla darem i prokletím zároveň na to, aby se zabýval i těmi nejmenšími detaily i těch nejhorších událostí svého života – jako i teď, s tou krémovou hromadou.

Lazar zakašlal, dusil se komáry. Otočil se k vysokým roztřepeným dveřím a přisunul se blíž. Otevřenými dveřmi objevil velmi širokou, ale mělkou sousední místnost, která se zřejmě táhla po celé délce jižní zdi. Vědom si toho, že je v rybářském domě, Lazar pochopil pravděpodobný důvod, proč se místnost nacházela – sama o sobě sloužila jako samostatný a hygieničtější prostor pro skladování solených a nakládaných ryb. Za zavřenými dveřmi však úzká místnost zřejmě sloužila opačnému účelu a bránila svému obsahu v narušení celé budovy. Když se Lazarus otevřel, našel podlahu místnosti plnou nahých a státých mrtvol. Možná padesát nebo i více, všechna těla žen různých velikostí. A všechny ležely v přesné formaci s rukama podél těla a krčními otvory směřujícími na sever, ke dveřím. Celkově by ostatky mohly připomínat pečlivě naskládanou dřevěnou šňůru – nebo hromadu složeného oblečení, nebo dokonce přesnou řadu bot. A stejně jako oblečení, i mrtvoly vykazovaly postupný stupeň degradace, jak se – stále směrem k podlaze – zřetelné tělesné rysy mísily do tmavého guláše pokročilého rozkladu.

Spodní řada tvořila bezešvá vrstva, která mohla připomínat vroucí smůlu, když se v ní vířil hmyz. A na celé té hrozné hromadě ležely ospalé hlavy, které zíraly na nic jiného než snad na tu nejbeznadějnější ze všech lidských situací.

„Argh!“ Lazarus se rozběhl dozadu, přinesl ztracenou hlavu a hodil ji zpátky do

místnost a s prásknutím zavřel vysoké dveře. Vrával ke stolu, který stál uprostřed rybářského domu, hlava se mu točila. Znovu si prohlédl špinavý výběh a jeho pohled spočinul na lákavých venkovních dveřích. Věděl, že za nimi je vzduch čistý a země bez mravenců a švábů. S měkkou rudou září, která vyzařovala zpod prahu, však také věděl, že u dveří se zdržuje Smrt. Konečně dorazil úsvit - rybářský dům byl jeho útočištěm po zbytek života .

den. Zadupal hmyz z bot, vylezl na stůl a krátce si prohlédl trámy , než mezi ně skočil. Obkročmo se posadil na trámy a natáhl se čelem dolů na ně. Ležel tam, v bezpečí před ohnivým vozem nebes a pekelnou, hmyzem pokrytou podlahou.

A v tom vnějším

v limbu, visící mezi nebem a peklem, Lazar uprchl do přívětivý svět snů.

~*~

Tum-tum-ššt! Tum-tum-ššt! Lazar se pohnul a vydal znepokojivou a nepřírozenou sérii zvuků, které mohly připomínat zvuk velké bestie lezící se po rozmočené zemi, opakovaně bouchající svými těžkými předními končetinami do bahna a táhnoucí za sebou bezvládné zadní končetiny. Lazar slyšel těžké dechy mezi schody a vzpomněl si na den ve studni katakomb opatství, kdy panoš Thateus věřil, že panoš Miguela napadla nestvůra. Lazar nyní skutečně slyšel zvuky podobné těm, které si představoval jako zvuky patřící zadýchané a zraněné mořské bestii, která se snažila zvednout z břehu a najít své konečné místo k hnisu.

Lazarus se překulil na bok a zašklebil se, otřel se o trámy, kde se mu vahou zavěšené postavy tlačila hrud' a nohy o trámy. Vstal, dřepel si na trámy a upřel zrak na práh vnějších dveří a jejich rudou září.

Karmínové světlo, které si kdysi pamatoval, se nyní odráželo v jiném odstínu rudé - umírající rudé - a z trvalé bolesti trámů věděl, že úsvit dne konečně přešel v soumrak. „Brzy bude noční obloha jeho,“ ujišťoval se. Přesto zahlédl prolétající stíny, které prorážely září prahu . Hluky sílily. Zadržel dech; srdce mu bušilo. Kdyby se dveře otevřely a vpustily do nich byt' jen tenký paprsek světla -

Bum! Dveře se rozlétly. Fontána slunečního světla se rozlila po podlaze a rozdělila...

vířící moře švábů. Vlny hmyzu se vlnily do stínů. Lazarus odvrátil spálenou tvář a zavřel oči. Trhl sebou a zatnul čelist, držel se jako socha. Ve svém slepém a ostražitém stavu slyšel, jak se znepokojivý hluk nese do rybího domu – jako by vlečoucí se a sípající mořská bestie shledala zatuchlý vnitřek budovy lákavějším místem k smrti.

Přesto se zdánlivý zvuk bušících předních končetin zvířete proměnil ve výraznější zvuk mužských bot dopadajících na kamenné dlažby. Panty dveří vrzaly a oslepující denní světlo se ztlumilo. Lazarus otevřel oči. Podíval se dolů na našla muže stojícího zády k vnitřku rybího domu a nakukujícího škvírou téměř zavřených dveří. Choval se jako podezřívavý nebo zlomyslný muž, který se schovává uvnitř a špehuje zvenčí.

Ze stínů nad trámy Lazarus uviděl vetřelce na zadní stranu: poměrně podsaditého muže s hustou mastnou černou hlavou. Spodní část jeho krémově zbarveného roucha lemovaly skvrny od bláta a pod ním si Lazarus všiml páru černých bot podobných těm jeho, pokrytých hrudkami bláta. Od mužových bot vedla řada blátivých stop směrem ke středu místnosti. Teprve když se Lazarus podíval směrem k poškrábanému stolu, zjistil pravděpodobnou příčinu vlečného zvuku, který dříve slyšel – zahlédl bezvládnou a křehkou ruku, která ležela obrácená na podlaze. Ze svého pozorovacího místa však Lazarus už neviděl majitelovu paži ani tělo, protože dlouhá deska stolu zakrývala veškerý výhled kromě bledé ruky. Přesto se neodvážil pokusit se zjistit další podrobnosti a riskovat vrzání příčných trámů.

Konečně se muž vykradl od dveří a sebral pochodně z vysokého vědra. Poté otevřel víko menšího vědra, namočil pochodně olejem a prošel obvodem rybího domku, zatímco zasouval pochodně do nástěnných držáků. Několika cvaknutími křesadla rozzářil celý ohradník planoucími pochodněmi. Pak se vrátil k vnějším dveřím, krátce vyhlédl ven a poté je uzavřel robustní příčkou. Nakonec se otočil a zíral na pracovní stůl u zadní zdi s úhlednými hromadami oblečení a bot. Zatleskal a přiložil si konečky modlících se rukou k usmívajícím se rtům, jako by si užíval lahodnou hostinu.

Lazar si všiml jemnějších detailů jeho rysů: olivové pleti, drsného černého vousu, tmavých očí a výrazného nosu připomínajícího zobák. Ačkoli se mužova tvář Lazarovi zdála cizí, nejznepokojivějším rysem bylo

nepřirozený prostor jeho očí – na tak zdánlivě masitou tvář upíraly mužovy úzce posazené oči poněkud znepokojivý kyklopský pohled.

Mužova tvář se okamžitě změnila; jeho úsměv se pod tvrdým obočím změnil v zamračený výraz. Vykročil vpřed, zvedl z podlahy bezvládnou ženu a položil její tělo podélně na stůl. Opřel ženě paže vedle ní a umístil ji do středu stolu, přičemž jí upravoval držení těla, jak jen mohl, jako panenku v životní velikosti. Když se na ni Lazarus podíval, zdálo se, že mu opětuje široký pohled modrých očí, který hlasitě křičel hlubokým zoufalstvím. Přesto hrůza, která se v něm projevovala, její oči ostře kontrastovaly se spokojeným výrazem její uvolněné tváře – zdálo se, že se na něj dívá s protichůdnými pocity znechucení a sebeuspokojení, které byly stejně tak patrné jak zděšeným pohledem, tak i jemným úšklebkem schovaným v koutku rtů. A tak tam ležela, upírala na něj zrak, pronikala jeho očima a možná až do samých sklepů Nebes, i když jí muž začal svlékat oblečení. Mužovy prsty se opatrně a puntičkářsky pohybovaly jako prsty milující matky se svou upoutanou dcerou, zatímco on pečlivě skládal každý steh oděvu a skládal ho vedle připoutané mrtvoly.

Lazar se zapotácel a chytil se trámu, aby znovu našel rovnováhu. Přiložil si ruku k ústům a trhl sebou nečekanou vlnou nevolnosti, která ho zaplavila. Skrze neustálý hukot much a cvakající hmyz slyšel Lazar každý těžký dech muže, doplněný pravidelným bubláním hlenu; a sledoval tlusté mužovy prsty, jak elegantně uhlazují a skládají poslední kus oblečení. Lazarovi se zdálo, že prsty nehodí do rukou zkušeného rybáře, protože vypadaly baculaté a jemné; na rozdíl od delších, štíhlejších a tlustších prstů jeho otce – nebo jeho vlastních, ostatně.

Muž odnesl oblečení a boty mrtvoly k zadní stěně, kde je umístil pod pracovní stůl a mezi úhlednou sbírku ostatních lidských přikrývek. Tam zůstal, zády k Lazarovi, a zabýval se předměty na pultu. Lazar sebou trhl, když na něj muž přes rameno zavolal: „Jsem Rybář – Rybář všech lidí; a ty odsud neodejdeš! Ne, nikdo neunikne z rybářského domu, jakmile je uvnitř – ani jeden!“

Lazar zadržel dech.

Rybář pokračoval: „Nevěříš mi?“

Lazar odmítl odpovědět a muž zabořil špičku nože na stahování kůže do horní části pracovního stolu a křičel: „Z vašeho pokračujícího mlčení předpokládám, že ne.“ Věřte tomu. Nicméně vás naučím opak. Nikdo se přede mnou nemůže skrýt; ani vy. Vidím všechno – zejména skutky a činy ďábla!“

Rybář se však na Lazara odmítal podívat, místo toho se k němu otočil zády, seškrábal hrudky soli na hromadu a pak je rozdrtil na hromadu jemných granulí. Sypkou sůl si nasypal do dlaně a rozetřel si ji po pažích a krku, jako by se koupal. A v náhlém záchvatu přehnaných dusivých zvuků uvolnil z krku výtok a vyplivl ho vedle boty.

Švábi utekli. „Zeptám se vás jen jednou,“ odpověděl rybář a chytil se nůž ze stolu. „Nevěříš mi, ďábelský zplode? Odpověz mi!“

S pocitem, že je v otevřených trámech zcela odhalený a stále se mu točila hlava, Lazarus uznal porážku. Povzdechl si a přemýšlel o svém představení jako létajícího křesťana –

Muž se rozběhl od pracovního stolu a s nožem v ruce chytil nahou mrtvolu za vlasy. „Odpověz mi, čarodějnice!“ Zavrtěl hlavou mrtvé ženy, přitiskl čepel k jejímu krku a zakřičel na ni: „Věříš mi teď?“

Lazar sevřel příčné trámy, podíval se mezi nohy a dolů na zdánlivě fantastické události pod sebou.

„Ach! Takže teď se přiznáváš,“ zvolal rybář k mrtvole, „když je všechno ztraceno – když nemáš žádnou pohotovou obhajobu!“ Pak znovu, jako milující matka, vytáhl hluboce si povzdechla a usmála se, než jí jemně pohladila vlasy a řekla: „Uklidni se,“ „Má drahá.“ Olízl jí bělmo oka a dále ji utěšoval a slabým šepotem, který Lazar stále slyšel, dodal: „Není třeba slz. Čarodějnice nesmí plakat – jen hezké malé květiny cítí jejich zármutek.“

Lazar sledoval, jak se rybář vrací k pracovnímu stolu. Muž si brousil nože. Čepelí o ostřici řemen, když zavolal zpět, zdánlivě jako odpověď na nevyslovenou otázku mrtvé ženy: „Ano, jsi – a krásnější než většina ostatních.“

Proč?"

Lazarovi se zatočila hlava, zvedl se mu žaludek. Líné mouchy mu škubaly po obličeji.

Muž se zasmál a nahlas dodal: „S tebou nikdy, děvče. Mě nepokoušíš. Chápu tvou lest: předstíráš, že jsi květina, jen abys zahalila svá semena zla.“

Lazarus potlačil kašel. Prohlédl si vnitřek budovy. Teprve tehdy si uvědomil důvod své nevolnosti, když se stoupající výpary z pochodně neustále hromadily u stropu a kradly mu vzduch – nemohl zůstat v krovu.

Pohlédl k prahu vnějších dveří a zjistil, že venku stále doléhá smrtící dávka posledních paprsků

denního světla – z rybářského domku se snadno dostat nemohl. Otočil se a letmo pohlédl na vysoké roztřepené dveře, než znovu upřel zrak na široká rybářova záda, i když se v něm stále více projevovale plíživá touha kašlat. Neznal jinou možnost, než naléhavou konfrontaci a přesvědčivou prezentaci sebe sama.

Nenápadně se pohyboval, rukama se zapíral o trámy a jemně se spouštěl nad mrtvou ženou. Pak se postavil na stůl a po obou jejích stranách se opřel. Dřepěl si nad rybářkou a nespouštěl z ní oči. Zadržel dech a sebral veškerou sílu svých končetin, zkřivil postoj a posunul těžiště, dokud se jeho boty tiše nedotkly podlahy.

Vykročil jako kočka k zamřížovaným vchodovým dveřím a zastavil se před jejich zářícím prahem. Než se však otočil – než stačil zvednout ruku a ovládnout se – zakašlal .

Lazar a rybář se otočili čelem k sobě. Vyděšený muž se na oplátku ztratil nůž, když se zatočil po kamenných dlaždicích a dopadl na severní zeď.

Lazar odtrhl zrak od nože, roztáhl křídla a zasyčel na rybáře.

„Drž se dál!“ zaječel muž a ustupoval k jižní zdi.

Lazar se sebral i svá křídla a zůstal hlídat dveře, které si to ještě nemohl dovolit, otevřel se dennímu světlu. „Zůstaňte, kde stojíte.“

„Ale udělám to – tady – tady, když si to přejete,“ vykřikl muž a poplácal kamenná zeď vedle něj. Švábi prchali. Kradmo zahlédl budovu tam, kde ležela jeho čepel na stahování kůže.

Lazarův pohled následoval jeho; zavrčel. „Nech to ležet!“ Jejich pohledy se střetly přes stůl uprostřed a jeho mrtvolu. „Sedni si, kde stojíš.“ Když však muž zůstal stát, Lazar dodal: „Brzy odtud odejdu. Pokud si sedneš ty, sednu si i já; a žádnému z nás se nic nestane.“ Oba si společně pomalu dřepili a právě když jejich společný pohled prošel pod mrtvolou a řeznickým stolem, znovu se setkali s neporušeným pohledem toho druhého. A tak tam seděli na patách a tiše se navzájem ptali.

Konečně Lazarus znovu zkontroloval práh za sebou, jehož slábnoucí září.

„Čekáte na setmění, že?“ zeptal se rybář.

„Brzy tě opustím,“ prohlásil Lazarus.

Muž přikývl. „Možná ano. Soumrak přijde brzy.“ Zasténal a znovu se posadil na podlahu. Opřel se zády o zeď a zvedl kolena, aby si na ně položil ruce. „Jak ses dostal dovnitř zapečetěnými dveřmi? Vykouznila tě ta čarodějnice? Co jsi zač; nějaký démon?“

„Usadil jsem se na trámech střechy. Nejsem žádný démon.“

„Ach! A samozřejmě byste nebyl démon; nicméně vaše křídla a zuby si kladly otázku.“ Muž si odkašlal a představil se. „Jsem Amad – Amad Gaston; syn Barabassa Gastona. Smím-li se zeptat; jakým křestním jménem?“

Jsi známý/á?

„Lazar – létající muž,“ odpověděl stroze.

Muž pomalu a hluboce sklonil hlavu. „To je moje čest, Lazare; létající muž.“

Lazar se lehce uklonil.

Zvědavý rybář přerušil vleklé ticho mezi nimi slovy: „Ačkoli jsem vynikající rybář, zkušený písař a moudrý v mnoha divech...“

„Věru světa, musím se přiznat, že tvůj okřídlený zjev hluboce raní mé city. Vskutku, kdybych byl jen obyčejný bohabojný člověk, přísahal bych, že jsi sám ďábel.“ Pokrčil rameny. „Jelikož však takový člověk nejsem a jako takový nemůžeš být ďábel, možná bych si z tohoto náhodného setkání měl vzít ponaučení k dalšímu divu světa – k létajícímu člověku v těle.“

Naklonil se dopředu a přikývl. „Mluvíš pravdu? Jsi jen létající...“

„Človče, a brzy už budeš na cestě, že?“

„Nelžu,“ odpověděl Lazar. „Jsem křesťanský létající muž a brzy odletím.“

„No, nejsem křesťán,“ prohlásil rybář. „Nicméně také nelžu; jsem dobrý a čestný člověk, jak od sebe velmi očekávám.“ S vysokým obočím si odhrnul vlasy dozadu, jako by chtěl ukázat svou lepší stránku.

Pak natáhl nehty a prohlížel si je. Pak sevřel rty, přiložil si na ně prst a zamyslel se – možná aby tím dodal přehnaný výraz svým bezchybným schopnostem. „Aha!“ Luskl prsty a ukázal na Lazara. „Zjistil jsem, jak se to jmenuje.“

"Jméno?"

„Ano; název verše, který napíšu o mém setkání s vámi. Bude to podmanivé dílo.“ Ušklíbl se. „A celý svět nad ním bude žasnout.“

Rozpažil ruce ke stropu a doširoka jimi zamával, jako by se obracel k celé obloze. „A verš bude mít název ‚Okřídlený démon, který si říká křesťán‘.“

„To by byla lež; a ty tvrdíš, že nelžeš,“ prohlásil Lazarus.

„Opravdu? Víš, i démon by mohl tvrdit, že nelže. A každý bohobojný člověk, který by tě viděl, by mohl přísahat, že jsi démon.“

„Ale říkal jsi, že nejsi bohobojný.“

„To je pravda; nicméně ti muži, kteří by si takový verš mohli přečíst – no, ti se svého Boha skutečně bojí.“ Pokrčil rameny. „Možná to jde takhle: slovo jednoho létajícího muže, který o sobě tvrdí, že je bohobojný, je v rozporu se slovy zbytku bohobojného světa, že?“

„Nejsem démon. Vytvořit takový falešný záznam by byla lež,“ napomenul ho Lazarus.

„Komu? Jak může vaše jediné tvrzení vyvrátit sto tvrzení o opaku?“

Jak můžeš mít pravdu, zatímco sto mužů se mýlí? Jsi tak božský, že to tvrdíš?“

„Tuto pravdu znám lépe, než by si kdokoli dokázal představit: Jsem křesťanský létající muž – ne démon, který předstírá, že démonem není.“

„Ale kdo může argumentovat hlasem sta proti jednomu?“ Naklonil hlavu.

„Sto mužů se může mýlit, včetně mě, pokud se mylně domnívají, že...“

má pravdu.“

„Ach, skvělé!“ zvolal rybář a zatleskal. „Vašimi několika slovy...“

obranu, vyvrátil jste tvrzení tisíce, tisíce mužů!“

Lazar se zamračil. „Co to děláš?“

„Mluvím s vámi. A sedím, jak jste si přál.“

„Ne, proč jim děláte to, co jim děláte?“ Ukázal na mrtvolu.

„Ach, ta čarodějnice,“ odpověděl s rozmrzelou odmávkou, „všechny jsou stejné, lákají dobrá srdce mužů pro ničemný zisk. Nevšímejte si jí.“

„Zabil jsi ji?“

Muž se zasmál. „Zabijáci čarodějnic zabíjejí čarodějnice, můj dobrý muži. To je to, co děláme.“

A jako křesťan, za kterého se prohlašujete, jste slyšel o svaté inkvizici čarodějnic, že? Ukázal mezi oba a zeptal se dál: „Jestli se nepokořím a neujmu to na svých bedrech, kdo by to jinak mohl udělat? Vy?“

„Děláš to pro Svatý stolec? Církev ti řekla, abys vraždil ženy?“

„Čarodějnice, kouzelníci, babizny a čarodějky nejsou ženy; já nezabím ženy a děti.“

„Něco s tebou není v pořádku.“

Muž naklonil hlavu a předstíral příjemné překvapení. „Aha? A povězte o tom.“

„Viděl jsem tě, než jsi jí to zašeptal – tvůj jazyk v jejím oku.“ Lazarus zavrtěl hlavou.

„Myslím, že jsi ji nazval čarodějnicí jen proto, abys jí ukradl oblečení a boty.“

Lazar sledoval, jak se rybářova tvář proměnila v kámen. Náhle se zdálo, že se zlomí pod jeho řevem. „Nevstupuj do mého skromného příbytku a neopováž se mi radit, létající muži! Nic o mně nevíš; ani o mé ztracené povinnosti k poctivosti; ani o lstivých způsobech čarodějnic!“ Zahlédl hromady oblečení, než se zadíval na nůž na stahování kůže. Muž se otočil k Lazarovi a přimhouřil oči. Lazar mlčel, aby rybáře ještě více nedráždil. Muž se naklonil dopředu s navenek tlustým obličejem.

Pod mlhavou září pochodně a skrz vířící kruh much si Lazar prohlížel své oči – dohromady jako by se slévaly dovnitř a nabývaly podoby jediné obludné koule, která na něj věčně zírala. Muž zavrčel: „Vidím skrz tebe jasně. Jsme docela odlišní; ty a já. Ty jen předstíráš moudrý tím, že opakuješ slova ostatních; zatímco já mluvím a píšu svá vlastní slova, protože jsem moudrý.“

Muž se uvolnil a ušklíbl se. „Poslechni mě dnes. Zapišu o tobě, ó, slavný Lazare, věčný verš spravedlivého a

domýšlivý létající muž, který našel hanbu ve světle Pravdy a krčil se ve stínech Moudrosti. Zcela tě odhalím a obnažím v

„Světě.“ Rybář mrkl, zasmál se a dodal: „Protože jsem od vás zcela oddělen a mám jak metodu, tak i prostředky k pobavení myslí lidí.“

Lazar zatnul čelist a zhluboka se nadechl, než mu kontroval Písmem a zkoumavě: „Moudrost je z Boha. Zdá se, že vraždíš, abys zatoužil po ženských šatech. A – co jsi udělal s jejím okem?“ Zavrtěl hlavou. „Ne, tvé srdce není z Boha.“

Rybář se zamračil. „Bůh? Kdo je Bůh – ten tvůj?“

„Je jen jeden, Pán Bůh Všemohoucí, který je v nebesích.“

„Očekával jsem takovou odpověď. Koneckonců, musíte obhajovat svou víru. Učitelé vaší víry vás naučili odpovídat přesně tímto způsobem, když se jiní lidé ptají vašeho Boha. Nicméně na obranu vaší víry nemůžete uvést žádný odkaz na žádná psaná nebo mluvená slova, která bych již nepředpokládal a která bych mohl vyvrátit pouhým svědectvím moudrosti, uvažováním o rozumu nebo obrácenou protiotázkou. Ušetřete si tedy trápení z toho, že se shromažďujete tam, kde bych vás mohl zaostávat, zejména s ohledem na vaši vlastní víru.“ Naklonil hlavu a usmál se, čekaje na Lazarovu odpověď.

„Nedosahuješ Boha.“

Muž se zamračil, možná od něj čekal víc.

Na okamžik se mezi nimi rozhostilo ticho, s výjimkou stálého bzučení hmyzu a praskání hořících pochodní.

Lazarus znovu zkontroloval karmínový záblesk pod prahem dveří, když na něj rybář zavolal: „Chceš vědět, jak jsem se stal tak odlišným od většiny lidí, že? Cítím to. Jestli ti na tom tak záleží, pak ti to povím.“
jak se to stalo.“

Lazar pokrčil rameny – soumrak pro něj nepřišel dostatečně brzy. Přikývl. „Chci to vědět. Řekni mi všechno.“

Muž se ušklíbl a přikývl. „Jak jsem očekával... dobře tedy; udělám to. Jako...“

Stalo se, že moji rodiče patřili k různým královstvím, oceány od sebe; jednoho dne však, když oba hledali mušle na úseku sardinské pláže, se jejich stopy zkřížily a zamilovali se. Navzdory jejich odlišnému vyznání se tajně vzali a přísahali si, že nebudou víru toho druhého zpochybňovat ani ji zpochybňovat. Po uplynutí celé doby jejich neobvyklého spojení jsem se narodil já. A protože jsem byl jejich dítě, souhlasili, že mě naučí oběma svým vírám, jak...

ačkoli k sobě patřily – jako dva příběhy podobných příběhů. Když jsem dosáhl dost velkého věku na to, abych zpochybnil rozdíl mezi nimi, i moji rodiče přísahali, že mě umlčet, abych nikdy neřekl ostatním o své neobvyklé víře ani o odlišné víře mých rodičů. Koneckonců jsme žili v království země mého otce a jeho mudrci a kmenoví starší zakazovali jakékoli projevy opačného náboženství. Můj otec byl skutečně dobrý člověk, protože dovolil mé matce tajně praktikovat svou víru, ačkoli věděl, že jeho hlava by snadno našla konec čepele, pokud by se přiznala ke své pravé víře starším. Přesto ve své nehynoucí loajalitě

„Starší nezůstali moudří. A časem jsem kdysi přijal ne jednoho, ale celkem sedm bohů.“ Rybář zkoumal Lazarovu tvář.

„Sedm?“ zeptal se Lazarus s rozvážným přikývnutím, když znovu zahlédl stále zářící práh. „Proč, tolik bohů?“

Rybář luskl prsty a stydlivě se na něj usmál. „Takovou otázku jsem čekal.“

A jako mihotavé déjã vu v jeho mysli si Lazarus vzpomněl, že už čekal, že se muž bude chlubit: už čekal takovou otázku. Navíc nějak věděl, že muž o sobě bude mluvit až do setmění.

„Vskutku. Ctil jsem celkem sedm bohů,“ pokračoval muž a zvedl špičku boty, když sledoval, jak se k němu blíží lezoucí brouk. „Můj moudrý otec se modlil k šesti bohům a moje laskavá matka se modlila pouze k jednomu – k tomu vašemu vlastnímu, kterého nyní hájíte jako jediného.“ Muž si spustil botu; brouk práskl a on se na Lazara usmál. Naklonil se dopředu a dodal: „Víte, já vím o vašem Bohu všechno – byl to jen jeden z mých.“

„Buď ho přijmeš, nebo ne,“ navrhl Lazar. „A protože ho už znáš, a přesto se ho rozhodl odmítnout, předpokládám, že ti můžu jen málo nabídnout, abych tě přesvědčil o opaku.“ Lazar se na něj podíval a zeptal se: „Možná tam něco bylo.“ co tě obrátilo proti Němu?“

Rybář se zamračil na Lazara. Pak se hlasitě zadusil a odkašlal si, jako by chtěl přikrášlit okamžik vykašlávání. Vyplivl sputum vedle sebe. botou a vrhl na Lazara tvrdý pohled. „Dovolte mi prosím dokončit svůj

slova, než budeš naléhat na své bláboly.“

„Odpustte mi,“ prohlásil Lazarus.

Znovu si odkašlal a zjemnil pohled. „Ano, no, všechno to skončilo, když matka pochopila, že můj otec tajně dvořil jiným ženám.“ Zavrtěl hlavou.

„Mezi námi bylo tolik tajemství. Matka byla stejně vášnivá, jako on, moudrá.“

Povzdechl si. „V záchvatu vášně mu vzala meč, zatímco spal. Přesto se probudil a ve zmatku blízkého spánku, v domněnání, že její stín je stín vetřelce, ji zabil – mrtvou na místě, kde stála. Neublížila by mu; uctívala ho jako vycházející slunce.“

„Je mi líto tvé ztráty,“ odpověděl Lazarus a zahlédl práh.

„Aha, to asi ano,“ řekl muž s těžkým sarkastickým tónem. „Nicméně; já...“ následujícího rána jsem se probudil, aniž bych věděl, co se stalo. Vzpomínám si na den „stále jasně – ležím v posteli, zalitý teplým sluncem, slyším zpěv zpěvných ptáků, těžké výpary zelených údolí a modlitby díků mým mnoha bohům – aniž bych si uvědomoval, že moje mrtvá matka a plačící otec leží hned vedle mě v druhém pokoji.“ Zamával rukou směrem k Lazarovi. „Ano, vím, že se mnou soucítíte – není to třeba, laskavý pane.“

Lazar jen pokrčil rameny.

Muž pokračoval: „Zoufalý ztrátou jediné opravdové lásky ve svém životě si můj otec krátce nato vzal život; před svou smrtí však požadoval, abych mu přísahal: že se mám zcela zřítí jeho víry a přijmout víru své matky – s jejím jediným, Pánem Bohem Všemohoucím. Byl jsem s ním nespokojen; odmítl jsem. Tak plakal; pak zemřel a já se ocitl sám a se sedmi – sedmi bohy, kteří mezi sebou nedokázali ochránit ani manžela a manželku před jejich vlastní nehynoucí láskou jeden k druhému.“ Naklonil se dopředu a znovu hledal Lazarovu tvář.

Lazar přikývl. „Sedm.“

„Sedm,“ zvolal muž a zvedl stejně mnoho prstů. Pak jednou zatleskal a ušklíbl se. „Tak jsem pohřbil oba své rodiče, každého podle zvyku, a zanechal jsem v písku devět hrobů, než jsem opustil svou vlast.“

„Devět?“ cítil se Lazarus nucen se zeptat.

Rybář se ušklíbl. „Přesně tolik; od té doby, co jsem pohřbil vašeho Boha v těch řadách.“
i hrobů.“
Lazar ho pokáral. „On je První i Poslední a jeho slovo nezanikne navěky.“

„V mé bystré paměti věřím, že jeho hrob byl třetí. A co slova? Jsem básník, nesmrtelný. Ve slovech nikdy nemohu zemřít, můj slavný Lazare, jenž jsi létající muž.“ Luskl prsty a zasyčel, jako by šeptal tajemství: „Dokud mi naslouchá jediná duše, žiji dál, abych šeptal slova. Toto je pravda. Jsem – já.“

Ticho mezi nimi bylo jen chvilkové, protože ho přerušil rybářův záchvat křičícím smíchem. Opakovaně plácal rukama o kamennou podlahu a přes bubnování volal: „Teď mi řekni, ó Lazare, létající muži! Která víra byla pravá a která falešná? Pospěš si! Odpověz mi! Odpověz moudrým.“
básníku, abychom všichni bez něj nepadli mrtví!“

Lazar vstal. „Přestaň!“

Muž se zasmál a obviňujícím způsobem na něj ukázal prstem. „Jak jsem čekal! Trápí vás pomýšlení na vaše nepatrné místo na tomto světě.“ Opřel se o zeď, stále se hihňal a kroutil hlavou. „Ach, ten zármutek, který cítí, když pomyslí na možnost, že se mýlí v tom, v čem si přejí mít pravdu.“
„Ach, ty pochybnosti, které vidění a rozum přivádějí ke slepé víře.“ Podíval se přímo na Lazarus. „Necítíš ten znepokojivý pocit ve svých spekulacích o sobě samém?“

Lazarus si znovu dřepel a upřel zrak na mužovu ošlehanou tvář – a jeho oči. Pokáral ho. „Cítím, že existuje mnoho falešných vír a jejich proroků; nicméně vím, že moje víra v Boha Všemohoucího je jediná pravá víra.“

„Lži!“ zařval muž a pleskl o podlahu. Poletovaly zapálené mouchy. Spěšně si založil ruce a pevně se objal k tělu, zatímco se houpal sem a tam, zíral do stropu a chraptavě říkal slova, která, jak se zdálo, znal a říkal nazpaměť. „Neexistují žádní bohové. Neexistuje žádné nebe. Neexistuje žádné peklo. Neexistují ani andělé, ani svatí, ani...“

„démoni nebo ďáblové.“ Opakovaně se kymácel a zíral vzhůru, předstíraje, že je ztracen ve vlastní mysli, a pokračoval: „Neexistuje po nich ani stopa – nikde – žádné potvrzení – ani náznak – ani špetka –“

„Lžeš,“ odpověděl Lazar pevně a upozornil muže na sebe. „Písmo je tím potvrzením. Je to Slovo vašeho Nejvyššího Pána a Spasitele, které vy popíráte.“

Muž se stále kymácel a Lazarus si všiml náhlé změny v jeho výrazu; jeho povaha se jako by měnila v rytmu – okamžitě se z tváře neukázněného člověka ve zjevném duševním rozkladu stala tvář klidného muže s distingvovaným a vznešeným vystupováním. Zvedl bradu a pohlédl na Lazara shora ze svého zobákovitého nosu. „Vaše písmo, jak ho nazýváte, je jen společným úsilím dávno mrtvých a fanatických písařů, kteří si přáli, aby celé potomstvo slyšelo jejich slova jako jedno slovo – jako jediné slovo Boha a víry, které si mezi sebou představovali. Shodou okolností lidé píší o bozích a démonech, protože bohové a démoni nikdy nepsali o sobě.“ Pohrozil Lazarovi prstem a přikývl. „Možná se divíte, jak je možné, že můžu vědět tak velké věci.“

„To se nedivím,“ zabručel Lazarus a znovu zkontroloval dveře.

„A já vám to povím,“ pokračoval rybář – aniž by si jeho poznámky všiml. „Během mých mnoha cest – do různých zemí a k jejich obyvatelům – jsem narazil na mnoho spisů, jako je vaše písmo, a všechny prohlašují, že jsou to posvátná slova.“ a božské výnosy bohů. Viděl jsem jich mnoho podob: pergameny, hliněné nádoby; kamenné a dřevěné tabulky; rytiny na kmenech stromů; dokonce i jizvy a znaky na obličejích a břích mužů, kteří tvrdili, že je božsky a bezbolestně vepsali, zatímco spali.“ Zatlaskal rukama. „A možná byste se chtěl dozvědět, co jsem mezi nimi vyhodnotil jako nejběžnější?“

„Nepřeji si to,“ poznamenal Lazar.

Muž však trval na svém. „Jejich podobnost spočívala v tom, že at' už sdělovali cokoli jako božské poselství, vždy měli k přečtení další část svého poselství, že božské poselství bylo absolutní pravdou, takže jakékoli jiné tvrzení o opaku bylo falešné. A proč by se vaše písmo mohlo lišit od ostatních těchto ‚božských‘?“

poselství“, protože také hlásá, že jiné víry a bohové jsou neskuteční, kromě těch, které se snaží učinit skutečnými? Proč ano, aby to nebylo jen další „božské poselství“

„...mezi mnoha? Řekněte mi, jaká větší pravda je v tom? A jak můžete popřít mou pravdu o tom?“ Ušklíbl se a mrkl.

Nakonec ho Lazar pokáral. „Pravdou je, že nepřijímáš Pána a Jeho Slovo. Stejně jako ostatní zpochybňují to, co nepřijímají nebo nechápou, tak i ty. Tvé popření je tvou zkázu. A pokud jsi je skutečně přijal...“

Slovo Boží, našeho Nebeského Otce, pak byste netvrdili, že mluvíte pravdu, a zároveň popírali Písmo. Tuto pravdu nemůžete popřít, jinak lžemi.“

„Ale můžu - a už jsem to udělal,“ odsekl rybář. „Nelžu. Jsem dobrý a spravedlivý člověk - dokonce čestný.“

Lazar se podíval na mrtvolu na stole a zavrtěl hlavou. „Ne, jsi zlý člověk, jen předstíráš, že jsi dobrý. Bohu nenabízíš žádný dobrý protiargument, kromě nedostatku víry v Něho a Jeho Slovo.“

Lazar zahlédl mouchu, která lezla rybáři po čele; zastavila se přímo mezi jeho obočím.

Muž si zřejmě neuvědomoval brouka na čele, zasmál se a odpověděl: „ Nic nezískám tím, že zničím vaši víru. Jen vy byste mohli ztratit jejím odmítnutím, v nehybné tváři Pravdy.“ Zvedl dlaně a pokrčil rameny. „Vy

„ Vidíš, břemeno pravdy leží na tobě, ne na mně, protože netvrdím, že bohové existují .“ Široce se usmál, když Lazarus sledoval, jak mu moucha leze po obličej, než se mu zavrtá do vousů.

„Bůh je skutečný. Před ním nejsou žádní jiní bohové. On je - já jsem,“ prohlásil Lazar.

„Je? Jsem?“ vyzval ho muž. „A kdybych vám řekl, že za tím stojí váš Bůh?“

„dveře,“ zeptal se muž a ukázal na vysoké roztřepené dveře, „věřil byste mi?“

„Věřil bych ti.“

Rybář naklonil hlavu a sraštil obočí. „Proč mi slepě věříš, když na mně by mělo být břemeno pravdy, abych dokázal, že tvůj Bůh je za dveřmi?“

„Možná nevidíš pravdu, protože hledáš, kdo by měl nést její břemeno?“

„Dobrá tedy,“ řekl zdánlivě zamyšleně, položil si prst na bradu a odháněl si kdysi zapáchnutou mouchu z vousů, „protože jsem neotevřel dveře a neprozradil žádnou pravdu o svém tvrzení, jak byste mi mohl předem uvěřit?“

„Takovou otázku jsem čekal,“ odpověděl Lazar. „Nepotřebuji, aby mi někdo otevíral dveře.“ vědět, že Duch Boží je všude a ve všem. Je za těmi dveřmi; v těchto kamenných zdí; ve střešních trámech –“

Zamával mouchou z obličeje a ukázal prstem na mrtvolu. „Je dokonce i v...“
jí.“

Muž ho s úsměvem a zavrtěním hlavy propustil, zatímco Lazar pokračoval: „Kdo ji stvořil, když ne Hospodin Bůh? A kdo stvořil hory a řeky, nebo slunce a měsíc? Ty?“ Zavrtěl hlavou. „Ne; všemohoucí Bůh stvořil všechny věci – to je psáno v Písmu. Takže si můžeš nechat zavřené dveře a odpočívat s jistotou, že všechno kolem tebe je důkazem Boží přítomnosti.“

„Myslím, že ne,“ odvětil muž. „Jediný důkaz, který mi nabízíte, je, že mi ukážete, že můj rybí dům je – že čarodějnice jsou – a že je tu všechno, co by tu mělo být.“ Zvedl ruce do vzduchu. „Ale přesto jste mě přesvědčil, že vaše

Bůh je něco víc než jen vaše touha po něm – pokud si to ovšem nepřejete aby mi Ho zjevil skrze oko čarodějnice nebo skrze tvář měsíce. Mohl byste mi ho ukázat? Možná bych za to byl skutečně vděčný.“

Lazarus sledoval, jak se rybář naklání dopředu a kradmo letmo letmo pohlíží přes podlahu rybářského stáje směrem ke svému noži na stahování kůže.

„A rád bych, abyste zůstali tam, kde sedíte,“ zavrčel Lazarus.

Muž se uvolnil a opřel se o zeď a povzdechl si. „Odpovězte mi na toto: kdyby neexistovaly žádné kameny, trámy, čarodějnice, hory nebo dokonce slunce – kdyby nic nebylo, jak by pak...“

Dokázal bys ještě věřit, že tvůj Bůh existuje?

„Kdyby nic nebylo, pak bych také nebyl nic a nemohl bych nic vědět.“

Jelikož jsem však já, vím, že existuje i Bůh, protože jsem se nestvořil sám.“

Muž zatnul čelist a přemýšlel o Lazarově odpovědi. Na chvíli se rozhostilo ticho.

Nakonec se muž zeptal: „Proč znevažujete Velkého Stvořitele tím, že o něm mluvíte jen jako o bohu, králi nebo otci?“

„Velký Stvořitel? Myslíš snad , Všemohoucí Bůh?“

„Ne. Neřekl jsem všemohoucí Bože; neřekl jsem král, pane nebo vévoda bohů; řekl jsem...“
neříkej Bůh dobra nebo Bůh zla. Řekl jsem Velký Stvořitel, který nepotřebuje žádné slavné jméno ani vznešený titul.

„Všemohoucí Bůh má mnoho jmen. A vy Mu dáváte ještě další, když Ho nazýváte ‚Velkým Stvořitelem‘.“

„To jsem čekal.“ Povzdechl si a poklepal si ztuhlým prstem na nohu, zatímco poučoval Lazara. „Všude, kam jsem cestoval; každému muži, kterého jsem potkal a který přísahal věrnost Bohu, prohlašoval totéž, co teď vy – že jeho Bůh je Velký Stvořitel. Přesto Velký Stvořitel není Bohem lidí. Velký Stvořitel stvořil lidi a způsobil, že se divili tomuto světu a věřili ve své bohy. Seberte toho, chcete-li, mého slavného létajícího muže, který si říká Lazar.“

„Bůh je Pravda; nemusím Ho obhajovat tváří v tvář rouhání.“

Rybář sebou trhl, než se zasmál. „Bůh je Pravda? To je všechno – jen tak – nic víc?“ Rozesmál se. „No, samozřejmě, že něco takového můžete říct; stejně jako by kterýkoli člověk mohl na obranu svého Boha říct, že jeho Bůh je Pravda. Koneckonců, který člověk by byl tak hloupý, aby vyznával víru ve falešného Boha?“ Zasmál se. „Neřekl jste nic a zároveň mnoho – neřekl jste nic smysluplného na obranu svého Boha; a přesto jste prozradil mnoho o své neschopnosti dobře se bránit byť jen těmi nejjednoduššími tvrzeními.“

„Řekl jsem ti, že Ho neobhajuji; pouze sdílím Jeho Pravdu,“ prohlásil Lazar.

„Aha?“ Muž se naklonil dopředu. „Tak mi odpovězte na tuto pravdu: Je Velký Stvořitel dobrý, nebo zlý?“

„Mluvíš-li o Bohu, pak je dobrý.“

„Lež! Velký Stvořitel je vším! Všechny věci pocházejí od Velkého Stvořitele – každá dobrá věc, každá zlo, od květin po čarodějnice – všechno! Jak můžeš tvrdit, že sdílíš pravdu, když nabízíš jen polopravdy? Taky mám podezření, že věříš , že zlo pochází jen od ďáblů a démonů, že?“ Přikývl s úsměvem.

„A odkud se tu tyhle zlé věci vzaly – samy o sobě? Povězte mi, prosím, takový dětský příběh!“

„Zdá se, že znáš Boží slovo, aniž bych ti to říkal,“ řekl Lazar.

„Proč po mně žádáš, abych se s tebou podělil o Pravdu, a ty ji pak odmítáš?“

Rybář pokrčil rameny. „Kdybych vám jediným dechem řekl o všem, co je s vaší vírou v nepořádku, pak byste si mohl vážit možnosti všechny takové záležitosti zavrhnout pouhým mávnutím ruky. Nerad vynakládám tak značné a dlouhé úsilí na to, abych se důkladně zabýval mnoha aspekty vašich mylných představ, jen abyste mi nabídli zvláštní a blábolící výtku, tak bezvýznamnou, jako třeba: ‚Nevěřím vám‘ nebo ‚to není pravda‘. Proto je jistě zapotřebí vaše pozornost a živá účast. Chtěl byste se zúčastnit takové odhalující výměny názorů při hledání Pravdy, můj slavný Lazare Gogu – synu Ivana Gogu?“

Lazar zavrtěl hlavou. Zamračil se na muže. „Ne, to si nemyslím.“

„Ani v nejmenším? Tvá ústa se psími zuby si říkají o ticho, ale tvé oči říkají něco jiného. Vidím v nich křičící zvědavost a hlad po odpovědích na tvé četné trápící otázky.“

„A možná vidíš a slyšíš jen to, co si přeješ vidět a slyšet, můj stejně slavný Amade Gastone, synu Barabasa Gastona?“

Rybář se zasmál a zahrozil Lazarovi prstem. „Máš bystrý vtip!“

Skvěle řečeno! Pak se možná oba dopouštíme stejných chyb v předvídavosti – ty, s tím, co nedokážeš vidět jako zásadně špatné na tvé víře; a se mnou s „co bych neměl vidět v tvých stále hladových očích.“ Lazar zatnul zuby, když muž pokračoval. „Nyní, jelikož jsem moudrý a ochotný, můj okřídlený, podělím se s tebou o samotnou pravdu o lidech a jejich bozích.“

„Musíš?“ zabručel Lazarus a krátce si prohlédl dveře za sebou, zatímco rybář rovněž znovu zahlédl svůj ztracený nůž.

„Vskutku,“ potvrdil muž. „Je to tak: Stejně jako děti nacházejí útěchu v přítomnosti svých rodičů, tak jejich rodiče nacházejí útěchu v bozích. A stejně jako děti úpěnlivě prosí své rodiče o vedení, jistotu a milosrdenství, tak se jejich rodiče modlí k bohům o vedení, ochranu a milost. Koneckonců, když byli rodiče ještě dětmi, také trpěli neviností, strachem a pošetilostí.“

„Už jsi zatím pochopil, co tím myslím?“

Ačkoliv Lazarus pochopil, co tím myslí, neodpověděl, protože byl zcela pohlcen zdánlivou nesourodostí podivné, ne-li fantastické podoby před sebou. Fascinovaně zíral na rybáře, který úspěšně prokázal bystrý vhled a střízlivé zamyšlení a který ho začal poučovat zpoza mrtvoly, které před chvílí přednášel, svlékl ji donaha a olízl jí oko.

„Tvým mlčením shromažďuji tebe, abys shromáždil mě,“ prohlásil rybář a upoutal Lazarovu pozornost. „Nyní ti sdělím ještě větší pravdu, kterou kvůli své víře jistě popřeš. Je to tato: Velký Stvořitel je vším. A protože je vším, nemá žádnou známou tvář, která by nám poskytla útěchu nebo uspokojení; žádné otcovské ruce, které by nám poskytly jistotu nebo ochranu; a žádný mateřský jazyk, který by nás utěšil nebo uzdravil naše bolesti.“ Ukázal prstem na Lazara. „Teď už víš, proč existují knihy a příběhy o bozích. Muži mezi sebou rituálně zapisují a mluví o bozích, výslovně proto, aby se hromadně přesvědčili, že bohové skutečně existují. A ve svých milovaných listech písmo – ve svých zpěvných kázáních – dávají bohům tvář, podobu a jméno. A stejně jako věřící ve vašeho vlastního Boha ho označují jako ‚On, Otec, Pán a Král‘ a propůjčují mu takové vlastnosti jako ‚hněv, milosrdenství, zármutek a milost‘; jako by stvořili svého Boha k obrazu svému.“ Rybář se ušklíbl. „Teď mi odpověz na toto, ó slavný Lazare: Kdyby se prasata mohla divit sama sobě a širokému světu; kdyby byla stejně schopná jako člověk, nemohla by pak stejně tak zapisovat a mluvit o bozích, kteří jsou k obrazu svému?“

„Jestliže tvé srdce bylo s Bohem, pak nevěřím, že bys měl divit se věcem, které prasata nedokážou,“ namítl Lazar.

„A pokud se nedivíš ničemu, co není – jako schopné prase, jak bys pak mohl plně pochopit to, co je – jako tvé neschopné já?“ zeptal se muž sarkasticky.

Lazar zatnul čelist. „Nemusím bránit svého Boha tváří v tvář jeho nepřátelům; a co se mě týče, věřím, že jsem ve své víře a chápání docela schopen pochopit, že tytéž schopnosti postrádáš.“

Rybář se zasyčel smíchy a mávnutím ruky ho propustil. „Ach, přesto mám ve své schopnosti a ve Velkého Stvořitele stejnou důvěru jako vy, v bláhové představy a slepá přesvědčení, abyste si zakryli oči před bolestnou pravdou nelítostného a zlovolného světa.“ Pokrčil rameny. „Všichni to dělají – stejně jako vy. Rozhodli se věřit v lepší místo a v starostlivé bohy, kteří utěší jejich četné životní strasti.“ Muž klesl, zavrtěl hlavou a těžce si povzdechl.

„Přesto bohužel zůstávají v krutém světě a jejich bohové jsou pouhými zoufalými pokusy přiřadit známou tvář beztvaremu a neviditelnému Velkému Stvořiteli.“ Zakašlal si a dodal: „Ve svých snech o lepším místě se odmítají podívat na svět, který stvořil Velký Stvořitel.“ Muž si zakryl oči a zdálo se, že pláče, když Lazar naklonil hlavu.

Lazar sebou trhl, když muž plácl rukou o podlahu a rozesmál se. „To jsou ubohá zvířata!“ zvolal. „Jejich bohové jsou jen malicherné vyobrazení s hlavami panenek, která neodpovídají podobě Velkého Stvořitele!“ Znovu se zasmál. „A co víc; nejenže tvrdí, že jejich Bůh je Velký Stvořitel; přesto mnozí z nich přísahají, že Velký Stvořitel vložil jeho semeno do ženy a zplodil dokonce mužského boha!“ Zasmál se a zavrtěl hlavou. „Ze všech „ hloupé představy – boha-člověka, kterého uctívali a zabíjeli.“ Jeho výraz se náhle změnil v zdánlivé zamyšlení. Prohlížel si Lazara a škrábal se ve vousích. „Opravdu věříš takové pošetilosti?“ Pak mrkl a ušklíbl se.

Pod spirálovitě se táhnoucími plameny pochodně a v mužově chladném pohledu by Lazar mohl objevili v něm tentýž ohnivý a chladný pohled, jaký kdysi vycházel z očí jeho matky – tutéž bezcitnou vášeň, která v nich hořela. Rybáři odpověděl citátem z Písma: „Neboť Bůh tak miloval svět, že svého jednorozeného Syna dal, aby každý, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

Muž teatrálně zvedl jednu ruku vysoko do vzduchu, druhou se chytil za prsa a řekl: „Slyšte! Vaše slova jsou jako dýky v mém srdci, tak mě zraňují! Dobře si je připravujete,“ zvolal posměšně, „tak nečekané; tak čerstvě řečeno! Vaše moudrost je –“

Lazar změnil postoj a pohlédl na čepel, ze které stahoval kůži, když muž bezvládně spustil ruce vedle sebe a s utrápeným výrazem se k Lazarovi otočil, než dodal: „Od kohokoli sis ta slova vypůjčil, měl by ses k němu vrátit a sdělit mu, že jsou prázdná a bez moudrosti.“

Luskl prsty a ukázal na Lazara. „A co víc, měl bys mu to říct...“

„že je dvakrát hlupák – zaprvé, protože věřil, že ta slova jsou pravda; a zadruhé, protože tě přesvědčil, abys ke mně choval stejně troufalý a kazatelsky nadaný hlupák, jako se choval k tobě!“ Rybář se pevně objal a přitiskl se zády ke zdi, seděl strnule s kamennou tváří a zíral na Lazara.

Lazar přemýšlel o své náhlé změně konstituce. Vzpomněl si jen na tři případy za svůj život, kdy se mu zdálo, že ho v danou chvíli zahřívá stejný stupeň zášti. Vzpomněl si na záblesk hněvu, když kapitán zabil jeho otce – zornice se mu zúžily. Vzpomněl si na svou nahou matku, která ho podkope. Jeho víru a pokus ho zabít okřídlenou nestvůrou – zatnul pěsti a zatnul čelist, když zvážil šeptaná slova Hugonových vojáků, kteří ho obviňovali z toho, že je okřídlená zrůda, kterou není – po tvrdé linii jeho tváře se mu snesla kapka potu, když si Lazarus prohlížel prokazatelně schopného muže před sebou, který se choval jako zrůda a posmíval se samotným základem jeho víry. Zhluboka se nadechl a zamračil se na muže, který se odvážil odvalit základní kámen jeho pohodlí a s ním i ujištění, že je z velké části jako jeho otec a vůbec se nepodobá své obludné matce.

„Nic jako Matka – žádná opravdová zrůda,“ utěšoval se, uvolnil se s povzdechem a zvláštním úsměvem, když odpověděl: „Taková slova jsem si od nikoho jiného nevypůjčil, jak tvrdíš. Je to Boží slovo v Písmu svatém. A protože jsi tvrdil, že Písmo znáš, a přesto si na Boží slovo, když ti je zjeveno, nevzpomínáš, pak jsi možná lhal?“

Rybář mu opětovně zvláštní úsměv. „Nelžu. A pokud dovolíte, snažte se prosím připomenout, že jsem čestný muž a dokonce i velmi zběhlý. Pamatuji si váš verš v plném rozsahu – každé slovo a každý verš v celém jeho svazku.“ „Nicméně, i když můžeš nashromáždit takové schopnosti, že jsi nadřazen jakémukoli obyčejnému člověku, já takový člověk nejsem.“ Odkášlal si a znovu se usmál. „Tak mi prosím pověz, můj slavný Lazare a létající křesťane noční oblohy, jenž je oděn v černém;

„Píšeš také?“

„Píšu,“ odpověděl Lazar. „Pokud ale znáš každé slovo každého verše z Písma, jak tvrdíš, pak bys mohl recitovat verš: 2. Královská, 35 ze 17?“

Rybář se zašklebil a ohrnul ret. „Jste chytrý, že jste si vybral právě tenhle verš jako zkoušku mých schopností. Nicméně vaši výzvu přijímám a očekávám, že...“
„Představte si totéž.“ Nadechl se a odříkal verš: „Nebojte se jiných bohů, neklanějte se jim, nesloužíte jim ani jim nepřinášejte oběti.“ Muž jednou tleskl a dodal: „Tak to máte.“

„A teď vám dovolím ještě jednou připomenout, že já uznávám pouze Velkého Stvořitele a neuctívám bohy, jako je ten váš.“ Ukázal na Lazara. „Teď je řada na vás – povězte mi o Příslovích, 1 z 8. Jak se to čte?“

Lazar si to nahlas vzpomněl a řekl: „Nevolá Moudrost? Nevolá Rozumnost?“
dát svůj hlas?“

„Aha!“ zvolal muž a povytáhl obočí. „Možná ve vás skrývá ještě něco neobjeveného?“

Lazar přikývl. „Možná jsi zjistil, že se nemusím chlubit svými schopnostmi? A přece, když na tom naléháš – stejně jako ty – znám každé slovo každého verše z Písma, Amade Gastone; rybáři a básníku, synu Barabasa Gastona.“

Muž zvedl druhé obočí, stejně jako to první. „Máte také dar – dar nerozdělené paměti?“

„Vzpomínám si na to, co vidím a slyším, pokud tohle znamená tvá slova,“ prohlásil Lazarus .

„Jen jednou něco vidíš nebo uslyšíš a navždy si to pamatuješ?“

„Zatím,“ odpověděl Lazar a chladně dodal: „Přesto jsem nežil věčně, a ty?“

Muž se plácl do čela, viditelně zaskočený, a promluvil směrem ke stropu. „V...“

Za všechny své dny jsem nepotkal nikoho jako jsem já! A tenhle má křídla! To je ale „Velký plán, jaký z nás stvořil Velký Stvořitel!“ Vrhli zdánlivě radostný pohled na Lazara a nadhodil: „Možná si jsme podobnější, než jsem si zpočátku myslel – ty a já!“

Lazarus pohlédl na mrtvolu ležící na stole mezi nimi. „Nejsme si vůbec podobní.“

„Ale přece,“ trval na svém muž a mával rukama. „Máme stejný záměr; ty a já, protože jsme obdarováni i prokleti v tomtéž – plně si uvědomujeme sami sebe.“ Opřel se o zem, přimhouřil oči a zeptal se Lazara: „ Kolikrát jsi si přečetl tytéž verše svého božského textu?“

„Písmo svaté je Boží slovo, a ne zbožný text,“ odpověděl Lazar.

„A tytéž verše jsem četl mnohokrát, stejně jako ty.“

Muž zkrivil obličej. „Proč tedy čtete to, co už jste četl, abychom si nepamatovali méně, než jak tvrdíte?“

„To, že si Boží slovo dobře pamatuji, ze mě nedělá jeho mistra,“ prohlásil Lazarus.

„S každým dalším čtením získávám nové významy.“ Pak se naklonil dopředu a s S pěstí zasazenou do podlahy Lazarus usoudil: „Ani úplná vzpomínka nedává veškerý význam věcem, na které si vzpomínáme.“

Muž se opřel o zeď, ušklíbl se a začal si lupnout klouby prstů. „Možná říkáte pravdu, protože paměť k porozumění nevede; nicméně si nepamatuji, že bychom mezi námi vedli žádnou diskusi o tom, jak , porozumět' slovům.“ Zvedl obočí a přikývl. „Jelikož nás však přivádíte ke kořeni stromu, který zahrnuje samotný význam psaného slova, měl bych se s vámi možná podělit o to, že existuje mnoho způsobů, jak měřit význam psaných děl, kromě toho, co je v nich napsáno.“ Muž zavrtěl rukou.

ukázal prstem na Lazara a zasmál se. „Tvrdíš, že jsi svůj zbožný text četl znovu a znovu, i kdyby jen proto, abys lépe pochopil jeho význam. Odpověz mi na toto: Zamyslel ses alespoň jednou nad významem jeho veršů na základě slov a pojmů, které v nich nejsou obsaženy? Zvážil jsi jejich význam na základě všeho, co neříkají? Načerpal jsi v těchto verších více významu díky jejich pečlivému výběru slov, pojmů a jejich opakování? Nebo tě čtení veršů tak zcela uchvátilo, že jsi nepochopil celý význam svého zbožného svazku?“

„Nečtu vaše písmo, abych se dozvěděl, co v nich není; stejně jako nečtu o ptácích, abych se dozvěděl, jak péct chléb nebo víno. Mluvíte, a přesto neříkáte nic.“

„Ale já ano; to ty posloucháš, aniž bys cokoli slyšel. Řekni mi, kolik textů jsi přečetl, Lazare?“

"Mnoho."

Muž s očividným zamyšlením přikývl. „Mnoho? Tak mi řekněte, kolik z těchto textů bylo zbožných textů? Kolik z nich hovořilo o různých bozích a vírách – o těch kromě těchto písem, které nyní přijímáte jako pravdu?“

„Nejsem jako ty, abych přijímal mnoho bohů, pojmů a nesmyslů. Existuje jen jeden Bůh, jedno Slovo a jedna Pravda; a já nepotřebuji číst o lžích.“

„A takovou odpověď jsem očekával. Nicméně se s vámi podělím o myšlenky, které absolutně odmítáte slyšet. Je to toto: Stejně jako se každý člověk narodí, každý člověk zemře. A protože žádný člověk nechce zemřít – protože každý člověk chce žít věčně – lidé vymysleli způsob, jak uniknout bolesti z přemýšlení o vlastním zániku. Co si o takové pravdě myslíte?“

„Možná bys mohl najít způsob, jak v tichosti přemýšlet o svém zániku, ano?“ zeptal se Lazarus a znovu krátce zkontroloval slabou záři prahu dveří .

Rybář se zasmál a pokračoval: „Jako u kohokoli jiného, bez ohledu na víru, vaše zařízení...“ je váš božský text; a vaším prostředkem jsou jeho psaná pravidla. Ze všech různých vyznání, s nimiž jsem se za svého života setkal, jsem zjistil, že sdílejí společné porozumění. V jádru všech z nich jsou posvátné nápisy, které se prohlašují za božsky stvořené. A uvnitř těchto nápisů a božských textů jsou psaná pravidla. Jejich pravidla se liší mezi různými vyznáními a národy; nicméně jsem rozpoznal jejich podobnosti a shledal je zcela nevýraznými. Chtěl byste slyšet jediné pravidlo, které sdílejí?“

Lazarus odehnal mouchu z obličeje a propustil Amada, přičemž svou pozornost věnoval několika švábům, kteří se shromáždili na podlaze před ním – zdálo se, že se navzájem představují pomocí dlouhých vlasů připevněných k hlavám.

Muž pokračoval: „Jediné pravidlo pro všechny zní takto: Pokud člověk přijme božské nápisy své víry za pravdivé a bude se řídit jejich pravidly, pak bude žít navždy ve štěstí a míru. A pokud člověk nápisy za Pravdu nepřijme, pak bude také žít navždy, ale v zármutku a bolesti.“ Zasmál se. „Cože?“

Říká vám to o vašich vlastních písmech, když je postavíte do stejného světla jako jiné božské nápisy? Co to říká o jakémkoli nápisu jakékoli víry, který se prohlašuje za božský?“

Lazar zavrtěl hlavou. „Možná v tobě skrýváš něco víc, taky neobjeveného.“

„Možná to, co nenabízíš, o tobě prozrazuje nejvíce. Ptám se tě: Ze všech těchto vír, kterých jsi byl svědkem, a ve všech slovech, která jsi o nich četl, jsi našel byť jen jediné prohlášení, které tě chválí za zlo, které jsi zde spáchal?“ Ukázal na mrtvolu. „Která víra ze všech těch, které tvrdíš, že znáš, by mohla prohlásit tvé vražedné činy za dobré nebo spravedlivé?“

Muž se usmál, naklonil se dopředu a odpověděl: „Tvůj vlastní, Lazare.“

„Ne, ne moje. A pořád tvrdíš, že nelžeš?“

„Měl by sis uvědomit, že nelžu. To, že si pleteš Pravdu, neznamená, že mluvím nepravdu. Znamená to pouze, že se musíš dívat za hranice toho, co považuješ za pravdu.“

„Nezabiješ; nepokradeš. Není větší pravdy nad Slovo.“
Boha.“

Muž se opřel a přikývl. „Dávno předtím jsem od vás očekával, že tohle řeknete; a od té doby jsem si připravil otázku, která se k vašemu tvrzení vyjádří. Ptám se vás na toto: Pokud...“ Měl jsi bystré chápání, takové, že jsi znal způsob, jak zabít ďábla své víry a očistit svět od zla, zabil bys pak svého ďábla?“

Lazar přimhouřil oči. „Vím, co tady děláš, zabiješ ženy, abys jim ukradl oblečení.“

„Také se tě ptám na toto,“ pokračoval muž, „kdybys měl prostředky k tomu, abys ukradl ďáblovým schopnostem a tajně je pohřbil, aby byly navždy ztraceny z tváře světa; okradl bys pak svému ďáblu?“

Lazarovi se vybavily vzpomínky na obrovského Létajíčího svině; odpověděl: „Ďábel bude stát před Bohem a zodpovídat se za každé zlo. Nejsem Bůh a nemusím se divit věcem, které se nestanou. A věřím, že s tebou je něco v nepořádku, když se nad takovými věcmi divíš.“

Muž ho pokáral: „A já věřím, že s tvou vírou je něco v nepořádku, co ti brání tápat mimo ni. Nicméně jsem předpokládal, že svého ďábla nezabiješ, ani abys zachránil svět. Koneckonců, tvá víra tě učí, abys byl opatrný, když se chceš zachránit sám před sebou.“

Lazar zavrtěl hlavou. „Bůh dal svého jediného Syna –“

„Jak říkáte!“ zvolal muž. „Přesto nemluvíme o dávání životů; ale jejich odebrání! Kdyby vaše písmo neříkala, že lidé vzali život vašemu bohu-člověku; pak by tatáž písmo nemohla mluvit o myšlence, že váš Bůh dal život sobě, že?“

Ti muži, kteří ukřižovali Krista, nebyli jako Bůh, Amade. Dělali jen to, co jim Bůh dovolil, ať už za to nakonec zaplatili jakoukoli cenu.“

„Přesně tak, Lazare. Mluvíš ve své víře natolik pravdu, že jsi se mnou zavřel do kouta – jak jsem očekával.“ Rybář ukázal na mrtvolu s nataženou rukou a dodal: „Velký Stvořitel mi dal schopnost vzít několik životů, abych mohl zachránit mnohem více. Ptám se tě teď: Není jakýkoli špatný skutek, spáchaný výhradně proti Zlu, dobrým skutkem?“

Lazar zvedl obočí. „Zabití není záchrana.“

„Zabíjení čarodějnic zachraňuje svět,“ napomenul ho muž a přimhouřil zrak. „Kdyby jim bylo dovoleno žít, šířily by dál své zlé semeno smrti, rozkladu a zlých znamení mezi všechny dobré lidi na zemi.“

Lazar se podíval na mrtvou a většinou nenápadnou ženu a pak se zeptal: „A jak si můžete být jistý, že je to čarodějnice?“

Muž si odfrkl, viditelně zasažen Lazarovou drzostí položit tuto otázku.

Pokračoval vlastní otázkou: „Jak pozná zkušený kovář oře? Jak velekněz pozná znamení a znamení zla?“

Zavrčel na Lazara: „Neopovažuj se zpochybňovat mou moudrost. Jsem ostřílený a zkušený lovec čarodějnic.

Ty nevíš nic – vůbec nic o řemesle ani o práci čarodějnic a babizn!“

„Jak říkáš,“ souhlasil Lazarus. „Je pravda, že o nich vím jen málo. To je také důvod, proč tě žádám o takový důkaz.“ Ukázal směrem k ležící mrtvole. „Můžeš předložit důkaz, že tato žena, nebo kterákoli jiná, je čarodějnice?“

Muž se na Lazara zamračil, než přiznal: „Lov čarodějnic není přesná aplikace, můj slavný a zvědavý okřídlený muži. Z nedokonalé praxe nelze vyvodit absolutní důkazy. Na rozdíl od tvé prosté víry není svět Velkého Stvořitele tak pravidelný a prostý, jak by se mohlo zdát – je plný složitostí, záludností a mnoha odstínů šedi.“

Lazar přikývl. „Dovolte mi tedy vaši složitou odpověď chápat tak, že jasně znamenáte, že...“ nemá důkaz, že je čarodějnice – nebo že byste se mi mohla zmínit o „složitostech“ a „odstínech šedi“ ve snaze zahalit prostou pravdu, že vy „Nemám takové důkazy.“ Naklonil se dopředu a dále na muže naléhal. „Věřím, že nemůžete dokázat, že by u žádné ze svých obětí byly čarodějnice. Navíc si myslím, že je vidíte jako čarodějnice, až když zatoužíte po jejich oblečení a botách.“ Ukázal na pracovní stůl se složenými šaty. „Proč byste jinak věnoval takovou péči jejich umístění?“

„Lži!“ zvolal rybář a plácl do podlahy. „Nedělám to pro sebe, ale pro vás – pro všechny!“ Muž hněvivě zatřásl ukazováčkem. „Máte prosté oko, vidíte jen den a noc a nevěnujete pozornost soumraku ani úsvitu!“ „Seskupuješ věci jako takové, ať už dobré nebo zlé, aniž bys změřil jejich význam nebo stupeň správnosti a špatnosti v nich!“ Znovu plácl do podlahy. „Jak se opovažuješ domnívat, že znáš mé úmysly pouhým předáváním důkazů o mých činech, jejichž význam a metody ti stále nejsou známy – jak se opovažuješ mě soudit!“

Lazar sevřel rty a zvedl obočí. Pak chladně odpověděl: „Možná mám prosté oko. Přesto mé prosté oko jasně vidí, že se obklopuješ oblečením a botami, ukradenými těm, nad nimiž jsi vynesl soud a vlastní rukou je odsoudil k smrti.“ Těžce si povzdechl. „A ty tvrdíš, že to děláš; ne pro sebe, ale pro mě – a pro všechny. Jak je to možné?“

Muž se ušklíbl: „Víš, proč toho o čarodějnicích víš tak málo?“ „Nikdy jsem neviděl čarodějnici,“ odpověděl Lazar, „ani o žádné neslyšel, kromě té, která je zapsána v Písmu svatém.“ „Přesně tak! Nikdy jste neviděli čarodějnici, protože věrní lovci čarodějnic, jako jsem já, udržují svět čistý od nich. A v tomto spravedlivém úsilí nejsem sám. Dokonce i duchovenstvo vaší církve se snaží zlepšit svět tím, že je vyhledává a ničí. Jejich zlo se šíří vším, čeho se dotknou. Děláme, co musíme. Lovci čarodějnic si neužívá svou povinnost; dělá jen to, co je správné.“

Lazar vrhl pohled mezi pracovním stolem a mrtvou ženou před ním.

komentoval: „Pokud se lovec čarodějnic snaží zbavit svět zla čarodějnic; a čarodějnice šíří zlo vším, čeho se dotknou; proč by pak lovec čarodějnic mohl toužit po čarodějnických šatech a botách? A mohl by lovec čarodějnic...“
nestal se ještě zlejší ve svém boji o zabití čarodějnic, když na ně tak často vztahuje ruku?“

„Proč tě tolik zaujaly šaty a boty? Poslouchej se!“ zařval rybář . „Šaty a boty – boty a oblečení! Mluvíme o čarodějnicích. Je s tebou něco v nepořádku? Nemůžeš vidět dál než ty?“

„Můžu.“

„Tak mi s ní prokažte čest,“ zvolal muž.

Lazar přikývl a zvažoval výzvu. Ukázal na mrtvou ženu mezi nimi.

a zeptal se jich: „Za prvé, vzpomínáte si na jméno této ženy?“

„Čarodějnice; babizna; ježibaba – jedno jméno je stejně vhodné jako druhé,“ odsekl muž.

Lazar pokrčil rameny. „Možná ten plně oděný Amad Gaston; syn Barabaše.“

Gaston si přeje, aby zůstala bezejmenná a nahá, ano?“

Muž se na něj zamračil, když Lazar pokračoval: „Přesto, kdyby tato žena náhle popadla dech, ožila a byla by nucena pravdivě vypovědět vše, co věděla; a já se jí zeptám, v čem je mrtvá a nahá čarodějnice méněcenná než mrtvá a oděná čarodějnice, jak by mi pak asi odpověděla?“

„Neožije ! A od čarodějnic pocházejí jen lži!“ zavrčel muž a vyskočil na nohy. „Kdo jsi, že ses vkrádala do mého rybího domu a posmívala se mi ve společnosti čarodějnic?“

Lazar rychle vstal a postoupil o několik kroků. „Zůstaň, kde stojíš!“

Muž odtrhl oko od čepele na stahování kůže a vyzval Lazara: „A když to udělám...“

„Ne? Co uděláš – zabiješ mě?“ Uškříbl se. „Vzpomínám si na pravidla, která tě zavazují – Nesmíš –“

Lazar částečně roztáhl křídla, otevřel tlamu a tiše zasyčel, takže muž viděl celou délku svých zubů.

Muž se s lehkostí opřel o zed. „Možná je ve vás víc, než se na první pohled zdá. Teď se mě snažte zmást, že?“ Stiskl prsty.

zarývá si prsty do spánků a zjevně bolestně přimhouří oči. „Stejně jako oni – snažíš se mi do mysli vštípit zlé představy.“ Protřel si obličej, zhluboka se nadechl a slabě se usmál. „Přesto nemůžeš použít své zlo proti ostřílenému lovcovi čarodějnic, mému slavnému Lazarovi.“

„Tvé myšlenky jsou jen tvé, spolu se zlem, které v nich hnije.“
To ty, kdo se ničím sám.“

„Ticho,“ odplivl muž s rukou, která se zastavila, a s vytřeštěnými očima prohlížel zdi .

„Poslouchejte, poslouchejte!“

„Čemu, máme naslouchat?“

„Pst – slyšte je teď – zpoza dveří!“ zvolal, držel si hlavu jednou rukou a ukazoval prstem směrem k vysokým roztřepeným dveřím.

„Zase šeptají svá zaklínadla. Přikryj se! Pospěš si, můj dobrý létající muži!“ Muž chraplavě blábolil a poklepal prstem na různé části těla; na rozdíl od kněze, který by se mohl schválně pokřikovat v předvídatelném znamení křížku, se rybář horečně dotýkal všude a v žádném zjevném pořadí – čela, žebra, oka, kolena , jazyka –

„Co to děláš?“ zeptal se Lazarus a naklonil hlavu.

„Střež se, Lazare! Dávej pozor na své myšlenky tváří v tvář Zlověstnosti – těm zlým úpletům čarodějnic!

Uvažuj jen o čistých myšlenkách, abys nebyl zevnitř zničen !“

Lazar vrhal pohledy mezi vysokými roztřepenými dveřmi a rybářem, kterého tam našel, zcela pohroužen do sebe; zjevně odhodlaný dotknout se každé vyčnívající části svého těla, zatímco chvěl rty a mumlal proud nezřetelných výroků, které by mohly připomínat recitaci modlitby v neznámém jazyce.

„Vyčistěte si mysl,“ poradil muž Lazarovi. Přestal se dotýkat, připravil se Opřel se rukama o zdi a naklonil se dopředu, zhluboka a pravidelně dýchal a poučoval Lazara:
„Seberte své síly zevnitř. To je cesta lovce čarodějnic . Staňte se podobným Meči pravdy – jako roztlučený kov – tváří v tvář Zlu.“

Lazarus se ohlédl za sebe a na vnější dveře, které nyní nevrhaly žádné světlo. práh – konečně padla noc. Pak se ohlédl zpět na mrtvolu na stole a vysoké roztřepené dveře, než se vrátil k rybáři, který nyní stál uvolněně opřený o zed' a s úsměvem se na něj díval.

„Nemohou nám ublížit,“ ujistil Lazara, „nyní máme plnou ochranu pod mocným brněním Velkého Stvořitele.“

„Ochrana,“ zeptal se Lazarus nevěřícně. „Před mrtvými?“

Muž důrazně zavrtěl hlavou, přiložil ucho k roztřepeným dveřím a zuřivě zašeptal, když Lazarovi přikazoval, aby naslouchal. „Ale nejsou mrtví, můj dobrý učedníku; jen předstírají, že jsou. Pokud chceš být ostríleným lovcem čarodějnic jako já, pak musíš znát mnoho způsobů čarodějnic. Toto bude tvá první lekce z mnoha. Teď pozorně poslouchej – použij své skvělé uši a seznam se s nemrtvými.“

Lazar se narovnal a poslouchal zvuky zpoza vysokých dveří.

„Ach, vskutku,“ trval na svém usmívající se rybář, „slyšte je jasně, jak si šeptají o tajemstvích Zla.“ Ukázal na nahou mrtvolu. „To je ona, s hlavou ještě useknutou, která je schopna proti nám přivolat své zlé sestry.“

Ačkoli Lazar rybáře bedlivě sledoval, jeho myšlenky byly soustředěny na uši, „které nyní slyšely zdánlivé šeptání mnoha žen, které syčely zpoza vysokých roztřepených dveří.“ Postoupil o několik kroků a pozorněji naslouchal, jak se pokračující zvuky lépe zaostřovaly. A v tom zdánlivě tlumeném hučení shromažďoval šeptající slova jako útržky frází a možná i překrývající se diskurz mezi syčícími čarodějnicemi a štěbetajícími babiznami.

Lazarus se s rudým a tázavým výrazem otočil k rybáři, který se nyní pyšnil stydlivý úsměv, zdánlivě si liboval v novém důkazu, který Lazar mohl náhle shromáždit zpoza vysokých dveří. A skutečně, Lazarova mysl se točila jako vír nedávných vzpomínek, na mužovy nároky na čest, pravdu, moudrost, dokonalou paměť, chytrou řeč, bystrý smysl pro detail –

Ustoupil, popadl dech a přímočaře se obrátil na muže: „To není ono.“

„šeptání čarodějnic.“ Zavrtěl hlavou. „Tehle zvuk znám. Jsou to jen hmyzí hnízda, která se pohybují sama proti sobě.“

Muž povolil úsměv; jeho tvář zkameněla a chladně prohlásil: „Hmyz nemluví.“

„Ani mrtví to nedělají,“ odmítl Lazarus. „Možná sis v duchu představil hluk brouků jako slova čarodějnic, abys pak mohl věřit v čarodějnice, když žádné neexistují?“

„Čarodějnice jsou - všude kolem nás - všude!“ křičel muž a mával rukama. „Není to moje víra v ně, co je činí skutečnými!“ odfrkl si. „Ani to, že je popíráte, je nedělá neskutečnými!“

Lazar se podíval na nahou mrtvolu. „Možná tam jsou čarodějnice, jak říkáš; ale nevěřím, že by tady byly.“ Vykročil vpřed a zamračil se na rybáře. „Jako čestný muž, jak tvrdíš - jako lovec čarodějnic, jak tvrdíš - můžeš přísahat, že jsi nikdy nezabil nikoho, kdo by nebyl čarodějnic?“

Muž kradmo zahlédl roztřepené dveře, pokrčil rameny a připustil: „No, jak jsem zmínil, hon na čarodějnice není přesný - občas se mohou vyskytnout zlí lidé, kteří...“ projevují všechny známky toho, že jsou čarodějnice, a přesto - to není úplně pravda - loví čarodějnice a podobně.“ Odkáshal si a zjemnil tón. „Jako lovci čarodějnic to myslíme dobře; a děláme, co je v našich silách, abychom je vyhubili - abychom se jich zbavili dobrých lidí na světě.“

„Děláš, co můžeš?“ zeptal se Lazar.

„My,“ štěkl muž - a pak se pochlubil svými schopnostmi: „Přesto jsem zkušenější - schopnější než většina ostatních.“

Lazar se rozhlédl po místnosti. „Kde jsou ostatní lovci čarodějnic?“

Muž mával rukama, rozhlížel se kolem sebe a zjevně se nevěřícně hihňal. „Jsme všude, můj dobrý muži - rozptýleni po mnoha zemích - pořád se schováváme!“ zvolal muž. „Nepředstavujeme se otevřeně těm, kteří by mohli chránit čarodějnice. Náš život je v tajnosti. A pamatujte si, že já jsem vás nenašel; to vy jste našli mě a mé čarodějnice.“

Lazarus sklopil zrak k podlaze, možná s pocitem, jako by na něj náhle dopadla tíha celého světa. Pohlédl na tvář mrtvoly na stole, zatímco mu v mysli hořel prosebný hlas pradleny lorda D'Alcourta, která se ptala:

„Ach, drahý Bože – zachrániš nás?“ Znovu zkontroloval práh vnějších dveří, které nedávaly žádné světlo.

Pak se podíval zpět na rybáře, který si založil ruce na prsou, a usmál se. „Jsi...“

„...první, kdo mě objevil za tolik let. A ty budeš pravděpodobně poslední – protože jsem jeden z nejlepších lovců čarodějnic, co existují.“ Lazara propustil ledabylým zamáváním a pokračoval: „Neboj se.

Vždycky jsem věděl, že to bude trvat víc než...“

pouhý člověk mě objeví – a to, že mě objevil létající muž, volá jen

„Věnujte pozornost mé neochvějné oddanosti řemeslu lovce čarodějnic.“

Zhluboka se nadechl a ušklíbl se. „A věřím, že mě Velký Stvořitel konečně

odměnil – létajícím učedníkem a vynikajícím lovcem čarodějnic. Co si myslíš,

Lazare? Dokážeš unést čarodějnici na křídle? Můžeme zachránit svět

– společně?“ Zatlaskal rukama, sepjal je jako v modlitbě a čekal na odpověď.

„Tady nejsou žádné čarodějnice,“ prohlásil Lazarus. „A co je lovec čarodějnic bez čarodějnic, když ne obyčejný vrah žen?“

Muž se zasmál a poznamenal: „Vy, malověrní.“ Udělal několik kroků vpřed.

„A když ti dokážu, že tady jsou čarodějnice, a ne jen brouci, které tvrdíš, že slyšíš, uvěříš mi pak?“

Lazarus pohlédl na vysoké roztřepené dveře.

Muž přikývl. „Vskutku, tamhle.“ Ukázal směrem ke dveřím. „Támhle. Můžu...“

Ukážu ti mnoho babizny a čarodějnic, jejichž zlo bylo navždy odčiněno. Chceš vidět dobré úsilí lovců?“

S tíhou světa a slovy pradleny v sobě Lazarus zvažoval všechno – to nejlepší, co mohl. Prozkoumal vysoké roztřepené dveře, hořící pochodně na zdi vedle nich a prostor kolem sebe. Nakonec odpověděl a ustoupil k zamřížovaným vnějším dveřím rybí haly: „Ukažte mi, prosím, své dobré úsilí.“

„Skvělé,“ zvolal rybář. „Takže jsme lovci čarodějnic!“ Opatrně přistoupil k vysokým dveřím a tiše, ale přísně Lazara poučoval: „ Než otevřu dveře, musíš o čarodějnicích vědět několik věcí.“

Na tom může záviset tvůj život. Rozumíš mi?“

Lazar přikývl a muž pokračoval: „Za prvé, čarodějnice neumírají okamžitě, když jim někdo vezme tělo. Chci říct, že dokud jim úplně nezvadnou rysy a nevrátí se do odporného bahna, odkud vzešly, jen předstírají smrt. Stále jsou schopny na vás vplést svou zlobu – až mnohem později jsem si uvědomil, že když leží pohromadě, jejich síla se zvětší, než kdyby leželi sami. Aby však lovec čarodějnic tuto situaci zmírnil, musí je odstranit.“
hlavu zabité čarodějnice, než ji položili vedle dalších svého druhu. A každý které musí být umístěny v přesném pořadí od následujících – od nejstarších po nejnovější, mimo dovnitř.“

„A co když nejsou umístěny tímto způsobem?“ zeptal se Lazar.

Rybář zahrozil Lazarovi prstem. „Nikdy neudělej tuhle chybu, Lazare.“

Dostanou tě ještě dříve, než se ti podaří obrátit jejich pořadí.“

„Tak to neudělám a nechytí mě,“ prohlásil Lazarus. Rozevřel visící řetězy a následoval rybáře k vysokým dveřím.

Muž se krátce otočil, aby ho varoval: „Ať už cítíš cokoli, nedotýkej se toho, jinak tě postihne nesnesitelná nemoc nebo duševní šílenství.“

Lazar přikývl a když se blížili k vysokým dveřím, sundal z nástěnného držáku pochodeň, když se muž divoce otočil a chytil ho za paži. „Co to děláš?“
Chvíli stáli tváří v tvář, oči upřené ve světle pochodně jako hořící modré a hnědé koule.

„Přinesu pochodeň, zatímco ty otevřeš dveře,“ odpověděl Lazarus.

Muž povolil sevření a přikývl. „To tedy ano. Přesto dovnitř nev kročíte.“

Mám tvé slovo?“

„Nevstoupí,“ prohlásil Lazarus.

„Ještě se toho máš hodně co učit,“ poznamenal muž, chytil se kovové západky dveří a otočil se zpět k Lazarovi. „A teď k těm zlým čarodějnicím světa. Jsi připravený vidět to nejhorší – to nejodpornější a nejšpinavější zlo – navždy ukryté za...“
tyto dveře?“

Lazarus přikývl a zvedl pochodeň. „Jen když mi to dovolíš.“
„Tak hle,“ řekl rybář a pomalu otevřel vysoké roztřepené dveře.

Dveře vrzaly, jak postupně odhaloval další část černého vnitřku komnaty . Z temnoty se valily mouchy a plamen pochodně praskal spáleným hmyzem, který se Lazarovi snášel na hlavu a ramena. Kolem něj se valil zápach hniloby; zalapal po dechu, ustoupil a zakryl si ústa dlaní.

Rybář se zasmál a doširoka otevřel dveře. „Člověk potřebuje silnější žaludek než ten váš, pokud se z něj chce stát lovec čarodějnic. A na tom budeme pracovat.“ Chytil Lazara za paži a přitáhl si ho blíž k prahu dveří , zatímco ukazoval do osvětleného vnitřku místnosti a hromady mrtvol. „Čarodějnice, jedna do jedné, tohle jsou,“ řekl a přešel rukou po hnijící hromadě, „od nejstarších po nejnovější; zvenku dovnitř; přesně umístěné a bezhlavé, jak by měly zůstat.“ Otočil se a luskl Lazarovi prstem do obličeje. „Ach! A vzpomínáš si na jednu babiznu, která měla v Endoru známého ducha a kterou hledal sám Saul? Nepamatuješ si ji – tu čarodějnici z Endoru?“

„Nepamatuji si ji, ale přece jsem o ní četl – v první knize Samuelovy.“

„Ta samá čarodějnice, o které se píše v písmech vaší víry,“ potvrdil, opřel si ruce v bok a ušklíbl se. Pak se zasmál, poklepal si na hrud' a pochlubil se: „Byla to první čarodějnice, kterou jsem chytil.“ Ukázal palcem směrem dovnitř místnosti. „A pořád mám její hlavu.“

„Přesto nazýváte Písmo svaté pouhou lží, sepsanou lidmi. A tvrdíte, že nelžete . Jak můžete mluvit pravdu a tvrdit, že máte hlavu ženy, která je zaznamenána v Písmu, a zároveň popírat veškerý záznam Písma?“

Muž mu odložil ruce a zvedl obočí, jako by ho chtěl zbavit jakéhokoli obvinění či důsledků, a odpověděl: „Nezavrhuj všechno, co je napsáno ve tvém písmu, můj slavný Lazare. Stejně jako zcela nezavrhuj žádná jiná psaná díla, o kterých lidé tvrdí, že jsou božskou Pravdou. Všechna díla jsou bohatá na historii; všechna jsou prošpikována obecnými pravdami. Jak jinak by mohl zkušený písař lhát, ne-li tím, že by mezi svými lžemi říkal pravdu?“

„Takže věříte, že vaše svaté písmo mluví o této ženě z Endoru pravdu, ale lže o Hospodinu všemohoucím?“

„Přesně tak, jak jsem řekl; mám její hlavu,“ odpověděl muž stroze a ušklíbl se. „Máte pro mě něco ze svého Boha jako důkaz?“

Lazar zatnul čelist a zhluboka se nadechl, než ho napomenul. „Žena z Endoru žila před příliš dávnými časy. Nevěřím ti.“

Muž se zamračil, zavrčel a znovu ukázal do dveří. „Mám to, hned tam. A jak říkáš, nevěříš, že mám čarodějnice – ukazují ti je. A nevěříš, že mám čarodějnice z Endoru –“ odkašlal si. „Tvůj neustálý nedostatek víry v mé schopnosti mě začíná rozčilovat.“

„Jak si můžeš být jistý, že máš její hlavu?“

„Když ho mám, samozřejmě! Čarodějnice neumírají jako smrtelníci!“ zvolal muž. „Musíte si nejdřív všechno prohlédnout, než něčemu uvěříte?“

„Jestli dovolíte,“ prohlásil Lazarus.

„Dobrá tedy.“ Rybář si odfrkl na zjevný protest. „Přesto od vás očekávám, že mi projevíte trochu víry v to, co vás učím. Jako učitel a ostřílený lovec čarodějnic neočekávám, že budete zpochybňovat každé mé slovo. A teď mi to řekněte.“

„Světlo, abych viděl cestu.“ Vtáhl Lazarovu paži s pochodní do dveří, vešel dovnitř a obešel hromadu mrtvol, postupoval hlouběji do místnosti. Zavolal zpět: „Když tak leželi zvenku dovnitř, její hlava je nejdál.“

Lazarus vycítil svou příležitost. Sáhl k okraji otevřených dveří, ale zastavil se; natažené prsty téměř napjaté do šedého dřeva. Zarazil se a stáhl ruku.

Rybářův hlas se ztlumil a ztratil na vědomí, když volal z hlubin temné místnosti: „To je hlava té samé čarodějnice, která se vydávala za mou matku,“ a který se pokusil zabít mého otce, když spal.“

Lazarova ruka se znovu zvedla a sevřela dřevěnou hranu dveří s úmyslem tentokrát dveře zavřít a zamknout; jeho ruka však dveře nezavřela. Trhl sebou, povzdechl si a ustoupil.

Rybářův hlas byl slabý, ale jeho slova se nesla jasně. „A když jsem pohřbil svého otce, vykopal jsem z hrobu tu odpornou čarodějnici –“

Lazarus stál vedle ležící mrtvoly. Zhlédl její prázdný pohled a ustoupil, přiblížil se k vnějším dveřím domu. Prohlédl si tmavý práh dveří a ujistil se, že už padla noc. Náhle nastražil uši a oči se obrátily k vysokým roztřepeným dveřím, které se nyní samy od sebe povolovaly a vrzaly. Žádný vánek – žádná krysa – nic, co by mohlo dveře uvolnit, je zavřelo, a přesto se jejich rezavé panty stále vrzaly. Pomalé kývání

Dveře konečně překonaly svou polovinu, když se zpod zadní strany svislých prken vznášejících se dveří vynořily smrtelně bledé prsty a černé nehty a staly se viditelnými ve světle svíček v místnosti.

Připravil se a zasyčel, když Lucifael tiše vyšel z ustupujících stínů.

vysokých, zuřivých dveří. Dokončila zavření dveří, jemně je zacvakla a uzavřela rybáře uvnitř. Pak se otočila a tváří v tvář se postavila Lazarovi s odražejícím se, nemrkajícím očima, které připomínaly koule z černého skla. Promluvila, jejím vrstevnatým hlasem jako recitace, znějícím jako melodie mnoha žen najednou: „Byl jsi tak blízko, Eljo. Přesto ses prostě nedokázal přimět zavřít dveře, ani kdybys zachránil život někoho jiného. Co z tebe to dělá, Eljo? Zbožného? Svatého? Řekni mi to.“

Opravdu si zasloužíš tu chorobnou záři Trůnu kolem hlavy, když ti chybí přesvědčení, abys zavřel byt jen jediné zející dveře, když by to mohlo zachránit životy mnoha lidí? Tvá zbožnost a slabost tě skutečně zničí. Jsi tak předvídatelný, Eljo – tak snadno čitelný. Proč se s tím vůbec namáhat?“

Tlumený hlas rybáře vykřikl panikou: „Co to děláš, Lazare? Otevři dveře! Proboha, hýbou se! Plazia se! Otevři je hned, Lazare!“
Ted! Stojí bez hlav! Ne! Lazare!“

Lucifael se procházela k Lazarovi. Moře hemžících se švábů se před ní rozestoupilo a vytvořilo volnou cestu z prken pro její postupující kroky. Natlačila se k Lazarovi a opřela mu křídla o vnější dveře a jejich stále pevnou závoru. Když už nemohl dál ustoupit, naklonila se k němu těsně do tváře a poučila ho: „Jsi tady teď jen díky mému rychlému zásahu. Já jsem tě zachránila z toho hradu a poslala tě na cestu. Byla jsem tvým jediným pomocníkem.“

„Vrostlý vepřový obr z mých vlastních vlasů. Bez mé pomoci bys mohl být dávno rozčtvrcen – spálen na popel. A přesto tu stojíš, živý a dýcháš, a teď jsi mi nesmírně zavázán za to, že jsem tě osvobodil ze zajetí.“

Odstoupila z Lazarovy tváře a prohlížela si stejně nahou mrtvolu na stole, zatímco se pokoušela pokračovat. „Jako odměnu za to, že jsem tě zachránila, očekávám, že budeš pokračovat ve své cestě do kláštera Cancellu v Itálii. Až bude otevřen poslední kámen brány pod jeho katedrálním oltářem, odměním tě podobně. Výměnou za tvé služby ti udělím...“

„Dám ti cokoli,“ přerušil ho rybář zoufalou prosbou. „Jen otevři dveře, Lazare! Cokoli si přeješ – cokoli! PRO BOHA!“

Začal naříkat a sténat.

Lucifael, viditelně podrážděná, se otočila a cvakla nehty na dveře.

Rybářovy prosby se zkroutily v mučivý, dusivý skřípění – tupé zadunění se ozvalo na vnitřních zdech místnosti a nad rybářským domem se rozhostilo nové ticho.

Otočila se zpět k Lazarovi. „Až dorazíš do Cancellu, odhalím ti poslední Kámen brány – otevřeš mi ho. Jsem tvým průvodcem pořadím slov na kameni a jejich správným přednesem.“

„Nepůjdu k tomu ani blízko,“ odpověděl a usilovněji se opřel o dveře.

Vrhla se na něj. „Jdi svou cestou! Neprokazuj mi trpělivost ani ji nepokoušej, Eljo!“

Otevři dveře a vynes se k nebi, HNED!

Zvedl břevno a odhodil ho ze dveří.

„A neotálejte příliš dlouho.“

Lazarus vstoupil do tmy a otočil se, aby naposledy zahlédl to hnijící místo. Skrz tlumený vnitřek rybí haly si všiml, že se mrtvola na stole od té doby pohnula, její obrácená, natažená ruka visela nad okrajem stolu a táhla se k němu, jako by se po něm viditelně natahovala. Mezi valíci se stíny a dlouhými záblesky a pod mihotavou září ohně u stolu se zdálo, že ho mrtvá tvář vyprovází krátkým mrknutím a mírumilovným úsměvem.

„Pospěš si!“ zavrčel za ním Lucifael.

Ustoupil z té odporné chatrče, hlavou se mu točila záplava nevídaných obrazů a zvuků, o kterých věděl, že by mohly navždy zůstat příliš matoucí a hrozné, než aby je zapomněl. Uvědomil si, že se už vryly do stěn jeho mysli a mohly by ho pronásledovat po zbytek jeho dnů. Teď byly jeho součástí, stejně jako jeho paže, nohy a křídla. A věděl, že tohle jsou ty vzpomínky, které časem mění mysl, k lepšímu i k horšímu – a teď byly v něm. Nedalo se je prát, stříhat ani vytrhávat, aniž by se při tom sám nezničil. Stejně jako hnilobný zápach, který stále přetrvával v jeho oblečení, byla ta odporná chatrč nyní jeho nedílnou součástí – což ho možná i změní, i kdyby jen...
více než trochu.

Rozhrnul plevel, prohlédl si hvězdami ozářenou oblohu a vrhl se vzhůru, zanechávaje za sebou roj z stoupajících a spirálovitě se vinoucích much za sebou. Obkroužil rozlehlý porost cypřišů, než vystoupal ke hvězdám, kde se konečně stočil k jihu.

V duchu – v souladu s vzpomínkami na dlouho studované mapy opatství a s vrozeným navigačním nadáním každého stěhovavého ptáka – Lazarus srovnal zamýšlenou letovou dráhu přímo se severním pobřežím Leónského zálivu. V bezvětrném chladném večeru se uklidnil a vyrovnal let, přičemž si zvolil stálý kurz k vzdálenému italskému klášteru Monastero del Canello en Umbria, kde by mohl přivést místního mnicha zpět do Auvergne ve Francii, aby uzavřel bránu Abbaye des Gardiens, kterou se zbloudilému, mstivému a pošetilému avignonskému kardinálovi s využitím ukradených rukopisů ze střeženého archivu apokryfů Nejvyšší rady nešikovně, ale úspěšně podařilo prolomit.

[Konec kapitoly 17]



Toto literární dílo bylo vytvořeno výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —



~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~